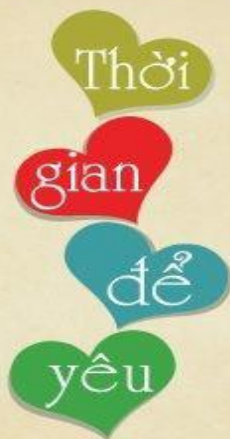

Hamlet Trương

www.dtv-ebook.com

tập truyện

Almun® v.h nhà văn học

Thời gian để yêu

Tác giả: Hamlet Trương

Số trang: 172

Ngày xuất bản: 29.09.2011

Nhà xuất bản: Văn học

Công ty phát hành: Đinh Tị

Đánh máy: Hoài Thương, Phi Phi Yên

Tạo prc: Devil

Nguồn: Hội chăm chỉ làm eBook free

Ebook: Đào Tiểu Vũ's eBook -
<http://www.dtv-ebook.com>

Giới thiệu tác giả

Giới thiệu tập truyện

Sáng

Đều

Lực cản

Cua

Ngón tay giữa

Lần đầu – Lần cuối

Bàn tay của anh

Tiếng cười át tiếng động cơ

Lỗi lầm

Tình yêu lạnh lẽ

Con của người ta

Để bụng

Được – Bị

Lựa chọn

Nghề

Mẹ kế

Đừng nhắc đến hai chữ Việt
Nam!

Thạch Anh Hồng

Xin lỗi, anh đã có...

Bóng đá rất giống với những kẻ
bạc tình!

Để con đ

Gạch nổi

Trưa

1. Phép thử

2. Những ngày thứ Bảy

Chiều

1. Nếu lỡ một ngày ba đi lạc

2. Thiêu thân

3. Trên bàn tay bà mẹ

4. Chuyện về chiếc boomerang

5. Những người thứ ba

6. Duyên

7. Những người nhiều chuyện

8. Sự tôn trọng

9. Hãy... nói dối nhau đi!

10. Đồng tính

11. Chỉ là anh ấy chưa chọn bạn
mà thôi!

12. Đừng đòi hỏi quá nhiều ở
một con chó!

13. Đừng hăm lại cà phê!

14. Hãy về nhà khi có thể

15. Bài học vỡ lòng

16. Hét to vào mặt!

17. Khi thương

18. Những cô gái yêu con trai
đồng tính

19. Tha thứ

20. Hẹn yêu

21. Thời gian để yêu

22. Nhảy ùm xuống nước

23. Khoảng chờ trong chiếc kén

24. Stress

25. Việc tốt tưởng tượng

26. Đàn ông – Đàn bà

27. Làm sao biết đã đánh rơi cái
gì?

28. Ai bảo rằng tình bạn không
cần say mê?

29. Không có sau đó...

30. Yêu không ngừng được

Tối

Hội

Bà

Tám

Giới thiệu tác giả

Hamlet Trương tên thật là Lê
Văn Trương>

Ngày sinh: 22/09/1988

Nghề nghiệp: Ca sĩ – Nhạc sĩ
Công ty Thế Giải Trí – Wepro

Thần tượng: Bosco Wong

Đặc biệt thích Sách, phim TVB,
âm nhạc và món ốc Sài Gòn

Màu sắc yêu thích: Xanh dương

Nếu bạn đọc sách mà thấy
không thích thì có thể ghé qua
<http://www.facebook.com/hamlettru>
để ghi lời phê bình

Giới thiệu tập truyện “Thời gian để yêu”

*“Khoảng cách giữa yêu và thương
ngỡ là mong manh, nhưng rất rành
mạch. Cái nào cao hơn cái nào, tự bản
thân người ta qua trải nghiệm sẽ hiểu
thấu. Chỉ biết rằng, thương ai đó rõ
ràng là một cái nợ. Mà để trả hết cái
nợ này, một cuộc đời là chưa đủ...”*

*“Lúc thì ngây thơ, lúc hài hước,
lúc lại “già đời” – một quyển sách
khiến cho tâm hồn độc giả cảm thấy*

ấm áp, được chia sẻ hoặc để buông ra một câu: “Giống mình quá!”. Đây là một lựa chọn cho bất kì ai muốn cảm nhận cuộc sống đầy tích cực, để rồi chạm vào thế giới xung quanh bằng cả bàn tay mình, từng ngón, từng ngón... một cách hân hoan và tha thiết...”

**Đỗ Khoa Mai Lâm – Thư ký
toàn soạn Tạp chí 2!**

“Tôi đã rất đỗi ngạc nhiên khi biết được những bài hát tôi yêu thích lại là sáng tác của Hamlet

Trương, sẽ quá khó để đủ độ lãng mạn và cả chút... sến để viết được ra những bài hát chứa đựng nhiều tâm sự như vậy. Mong Hamlet Trương sẽ luôn mang đến những điều bất ngờ mới mẻ cho mọi người, trước hết là qua cuốn sách đầu tiên của em.”

**Nguyễn Hồ Hưng – Trưởng ban
Hoa Học Trò, Tòa soạn báo Sinh
viên Việt Nam – Hoa Học Trò**

“Nhiều cảm xúc, mơ mộng và tinh khôi. Thời buổi này, dễ gì tìm

thấy những thứ xa xỉ như thế. Chắc hẳn bạn sẽ tìm thấy những điều tôi đã thấy, để cảm nhận trong quyển sách lần này của cậu-trai-trẻ-nhiều-hoài-bão này.”

Thành Nhân – Phóng viên, MC chương trình VOV Giao thông

“Tôi biết lần đầu tiên cầm cuốn sách trên tay cậu ấy sẽ hạnh phúc như thế nào. Cũng có thể do run tay mà cuốn sách này sẽ bất ngờ xuống đất. Và tôi vui vì em của tôi được hạnh phúc như thế. Chúc

mừng em trai!”

Ca sĩ Phạm Quỳnh Anh

Sáng

Tháng 1

Thứ bảy, ngày 01.01.2011

Đều

Người yêu cũ của cô là bạn thân của anh. Người cũ dặn đi dặn lại cô rằng đừng nói gì với người mới về quá khứ của hai người, cứ bảo hai đứa không quen, kéo ảnh hưởng đến tình cảm bạn bè.

Một hôm, cô nói với người mới:

- Em với anh Q. bạn thân của anh từng yêu nhau đấy

Người yêu cô thân nhiên:

- Ủ, anh biết, Q. nó nói với anh điều đó lâu rồi!

Cô giật thót, nghĩ thầm: “Nếu mình mà nói không quen, hóa ra mình thành đứa dối trá với anh, mém xiu là mắc lừa thằng đểu đó rồi!”.

Thứ năm, ngày 13.01.2011

Lực cản

Anh và cô quen nhau từ thời còn ngồi chung một lớp ở trường phổ thông. Hai đứa yêu nhau nhưng bị hai bên gia đình cấm cản kịch liệt do áp lực của kỳ thi tốt nghiệp. Càng cấm hai đứa càng yêu, và đã có một quyết định lớn: Bỏ nhà trốn đi cùng nhau.

Anh đi phụ hồ, tiền bạc chỉ đủ để trang trải cho cô đi chợ đạm bạc và thuê căn nhà chật hẹp. Nghĩ tới cảnh cơ cực của hai đứa, anh càng

thương và gắn bó với cô.

Một hôm, mẹ cô tìm được đến nhà, bảo là sẽ tha thứ và cho phép hai đứa về chung sống, thậm chí sẽ cho tiền làm đám cưới. Cô gọi cho anh rung rung báo tin mừng.

Lực cản duy nhất đã biến mất. Anh thôi làm thợ hồ, đi làm cho công ty của bố cô, sau đó lén cặp bồ với cô thư ký. Nửa năm sau cô và

anh bỏ nhau. Ai hỏi tới cô còn cần
răng tức tối: “Tiếc quá! Cái bằng
phổ thông vẫn chưa lấy được! Biết
thế ngày xưa...”

Tháng 2

Thứ tư, ngày 02.02.2011

Cua

Tôi đi công tác ở nơi có biển, mang về nhà biết bao nhiêu là tôm cua tươi sống. Vợ tôi làm một mâm cơm chiều toàn là những món bổ dưỡng chế biến từ cua. Mọi người ăn rất ngon lành, trừ bố.

Bố tôi chỉ làm vài muống cơm rồi lạng lẽ ra một góc ngồi uống rượu. Tôi nghĩ là ông đang có chuyện buồn gì đó nên mới thế!

Tối, tôi xuống nhà uống nước,

thấy ông đang nấu mỳ gói ăn. Tôi hỏi:

- Sao chiều bố không ăn cua với tụi con? Bố giận gì con à?

Bố tôi cười buồn:

- Miệng bố chỉ còn có ba cái răng nhai được...

Thứ bảy, ngày 12.02.2011

Ngón tay giữa

Anh đã là một người đàn ông đeo nhẫn cưới. Em cũng biết điều đó. Anh và em đến với nhau, chưa bao giờ cả hai nói về vợ anh, nhưng trách nhiệm và mặc cảm tội lỗi vẫn đè nặng lên vai của hai đứa.

Một hôm, em cầm bàn tay anh lên. Chiếc nhẫn cưới đã tinh ý giấu đi mỗi khi gặp em để em không phải buồn. Em lặng lẽ lấy một chiếc nhẫn khác từ trong túi của em đeo vào ngón tay giữa của

anh. Anh ngạc nhiên nói: “Chẳng ai đeo nhẫn cho người yêu ở ngón tay này hết em ạ!”.

Em cười buồn: “Em phải đeo vào ngón tay giữa, vì ngón áp út anh phải đeo nhẫn của chị ấy rồi...”.

Tháng 3

Thứ bảy, ngày 05.03.2011

Lần đầu Lần cuối

Mọi người nói tôi và anh như đôi kim đồng ngọc nữ, cùng nhau trải qua không biết bao nhiêu là vui buồn khổ ải.

Tôi nhớ lần đầu anh nắm tay tôi là khi băng qua đường người xe tấp nập. Tôi đã thấy tim mình rộn ràng, vì giữa biết bao người dành những lời ngọt ngào nhất cho tôi, những hành động nhỏ của anh lại khiến tôi ấm lòng hơn cả.

Tôi nhớ lần đầu anh hôn tôi là khi tôi dối hồn bảo không muốn gặp anh lần nào nữa. Nụ hôn đầu bõ ngỡ mà ngọt ngào hơn bất cứ thứ kẹo nào tôi biết trên đời.

Nhớ cả lần đầu nói yêu nhau, dù quen nhau đã nhiều năm, nhưng đến lúc anh đi du học, tôi mới dám nói là mình rất yêu anh.

Tối nay, tôi ghé Facebook nhìn gương mặt anh của riêng tôi trên avatar lần cuối, vì ngày mai anh sẽ là chồng của người ta mất rồi...

Thứ ba, ngày 08.03.2011

Bàn tay của anh

Đêm hôm qua, em nằm trên ngực anh trong lúc anh đang ngủ, em đã nhìn cánh tay phải của anh.

Vết sẹo lớn trên cánh tay là ngày anh đỡ một cái giá sách trong thư viện của trường để nó không đổ xuống em. Cái kệ gỗ cửa vào tay anh ứa máu. Nhưng anh vẫn cười, và anh nói nếu nó rớt trúng em, chắc anh còn đau hơn trăm lần.

Vết sẹo nhỏ trên ngón tay trở là

hôm anh nấu cháo khi em bệnh, làm thịt thế nào mà trúng ngay vào tay nên chảy máu. Nhưng rồi em vẫn có món cháo thơm nồng để hì hụp ăn, trong khi anh mồ hôi ướt áo.

Vết sẹo trên bắp tay gần vai là lúc chở thằng cu Bi con mình đi học, anh bị một chiếc xe quét trúng té ngã, anh ôm con vào lòng, lãnh hết cú té trời giáng bằng đôi vai của mình...

Tay anh đầy sẹo, mà em vẫn thấy

rất tin yêu...

Thứ tư, ngày 16.03.2011

Tiếng cười át tiếng động cơ

Công trường trước nhà tôi bắt đầu được khởi công xây dựng, những âm thanh ồn ào cứ thế mà dội vào những nhà xung quanh. Mẹ tôi hần học, ngày nào cũng ra trước nhà chửi đổng, cốt để các ông công nhân bên ấy nghe được.

Mẹ cứ mắng suốt, đôi khi rất nặng lời, phía công trường vẫn không có động tĩnh gì, thi thoảng

thấy họ lắc đầu mà thôi.

Một hôm, mẹ tôi tăng huyết áp đột ngột, té trước sân. Lúc đó nhà tôi đi vắng hết, chỉ các ông công nhân bên công trường chạy học tốc qua mang mẹ vào bệnh viện, nhờ vậy mà mẹ tôi qua được cơn nguy hiê

Sau ngày đó, nhà cứ có đồ ăn ngon là mẹ lại đem qua biếu các ông ấy. Tiếng cười lớn át cả tiếng động cơ...

Thứ sáu, ngày 25.03.2012

Lỗi lm

Nó quỳ trước mặt mẹ khi mẹ hỏi nó lấy vợ lần này đã là lần thứ bảy. Nó khóc như một đứa trẻ rằng: “Mẹ ơi, con đồng tính!”.

Không ngờ, mẹ nó cười: “Con là con mẹ, mẹ biết hết! Chỉ là mẹ muốn con thoải mái nói cho mẹ nghe thôi!”.

Nó vẫn quỳ, “Con xin lỗi!”

Mẹ lại cười: “Mẹ sinh con ra như vậy thì là như vậy. Đó không phải là lỗi lầm, sao con lại xin lỗi!”.

Tháng 4

Thứ ba, ngày 05.04.2011

Tình yêu lặng lẽ

Cô yêu anh. Đó là sự thật hiển nhiên đến nỗi ai cũng biết, trừ... anh! Đàn ông thường vô tư đến đau lòng như thế.

Hai đứa học chung lớp, anh đẹp trai, tử tế, nên các cô lớp khác mê lắm. Anh cũng thân với cô, thi thoảng anh hỏi cô: “Sao Hương chưa có bồ?”. Cô cười: “Tui chờ mấy người đó!”. Anh cười to thành tiếng

Lên đại học, anh lại có người yêu. Mỗi lần hai đứa cãi nhau là anh lại tâm sự cùng cô và lại một tay cô làm hòa. Anh sống hạnh phúc, vì vừa có người yêu vừa có cô bầu bạn. Anh lại hỏi cô: “Sao Hương chưa có bạn trai nữa?”.

Cô lại cười: “Tui đã có mấy người rồi!”. Anh cũng cười, lòng nhẹ như mây.

Ba mươi tuổi, anh lấy vợ, sau đó sinh con. Cô là người chăm sóc thằng bé mỗi lúc mẹ nó đi chơi với

bạn bè. Cô cũng nấu cả những bữa ăn cho hai bố con những khi mẹ nó vắng nhà.

Vợ anh có bồ. Hai người li dị. Cô là người đứng trong phiên tòa khóc đến hết nước mắt, cầu xin hai người đừng bỏ nhau.

Hai năm sau cô mất vì bạo bệnh, anh tìm ra lá thư tỏ tình cô gửi trong chiếc hộp thời còn đi học mà anh giữ và chưa bao giờ mở. Anh quỳ trước mộ cô suốt mấy tiếng liền, giờ cái gì cũng đã muộn

màng...

Thứ hai, ngày 11.04.2011

Con của người ta

Anh lấy cô vì cô bảo cô đã mang trong mình đứa con của anh. Dù trước đó hai người đã tính bỏ nhau, nhưng vì đứa con, anh quyết định thay đổi ý định.

Thằng bé tinh khôn và đẹp trai, anh hãnh diện vô cùng.

Một lần cãi nhau, cô lỡ miệng thú nhận nó không phải con anh mà là của một người đàn ông khác, vì sợ cảnh cô độc nuôi con nên mới

nói bừa là con anh. Mọi thứ xung quanh anh cứ như rơi tự do. Anh và cô ly dị đúng như ý hai người muốn. Anh cũng không thèm liên lạc hay gặp gỡ thằng con nữa và vô cùng hằn học vì cảm giác bao nhiêu năm bị lừa nuôi con của người ta. Anh thề sẽ không nhìn mặt hai mẹ con

Vài hôm sau, đêm khuya anh rơi nước mắt.

Anh nhớ tiếng cười của thằng bé da diết...

Thứ sáu, ngày 15.04.2011

Đề bụng

Trong một lần cãi nhau, anh gọi chị là đồ “đầu heo”, nói hoài không chịu hiểu. Sáng hôm sau và suốt một tuần sau đó, chị không nói với anh tiếng nào. Khi anh đi làm về, chị vẫn nấu cơm, vẫn ngồi ăn chung, nhưng chị không hé môi nói câu gì.

Áy náy trong lòng, anh mở lời:

- Sao em cứ im lặng hoài vậy?

Cô vợ bật khóc tức tưởi:

- Anh có thấy cái đầu heo nào biết nói không?

Thứ hai, ngày 18.04.2011

Được – Bị

Tôi đi đón con ở trường, thấy giăng một tấm bảng ghi dòng chữ lớn: “Ngày mai các học sinh được nghỉ học vì t>ây cô đi họp”.

Hóa ra việc học từ lâu là một trách nhiệm đặt lên vai học sinh, nên mất một ngày học là “được” chứ không phải “bị”.

Thứ năm, ngày 28.04.2011

Lựa chọn

Rất nhiều người giàu có theo đuổi cô, nhưng cô quý anh vì anh hiền và quyết định chung sống cùng anh. Không quên “dần mặt” anh là vì anh mà cô phải chịu cực khổ.

Cưới cô về, anh càng ngày càng gầy ốm, vì anh sợ cô khổ nên làm rất nhiều việc, tiền làm được bao

nhieu đưa hết cho cô. Rồi anh ngã bệnh, một cơn thập tử nhất sinh. Cô đến bên giường lặng thinh.

Anh thì thào: “Anh xin lỗi, anh không thể mang lại cho em cuộc sống tốt đẹp hơn”.

Cô òa khóc nức nở, hạnh phúc ôm lấy sự lựa chọn của mình.

Thứ bảy, ngày 30.04.2011

Nghề

Khi còn rất bé, đề thi văn trên lớp của anh là: “Lớn lên em thích làm nghề gì?”. Anh viết trong đó mơ ước ngày nào được trở thành một nhà nông nuôi trồng những loài rau lạ. Cô giáo chấm điểm dưới trung bình vì ước mơ không thực tế.

Khi thi đại học, anh muốn thi

vào trường Nông nghiệp, nhưng ba mẹ anh bảo anh phải làm bác sĩ, nên phải thi vào trường Y. Anh đành chiều ý ba mẹ.

Khi đã làm bác sĩ, anh lập gia đình và có đứa con đầu lòng. Khi thằng bé lớn lên, anh hỏi con mình lớn lên muốn làm nghề gì. Thằng bé láu lỉnh trả lời: “Con muốn làm một họa sĩ!”.

Hôm sau, anh lẳng lặng mang về

nhà thật nhiều màu vẽ và giấy trắng...

Tháng 5

Thứ bảy, ngày 07.05.2011

Mẹ kế

Mẹ nó vừa mất không lâu, ba đã dặt về một người phụ nữ khác. Nó đau khổ nhìn cả hai với con mắt đầu oán hận.

Cho dù mẹ kế có cố lấy lòng nó thế nào, nó cũng nhất quyết không tin và không chấp nhận. Những bữa cơm gia đình không bao giờ có mặt nó, nó ở ngoài đường nhiều

hơn là đi học.

Nghe tin ba nó đổ bệnh phải vào bệnh viện, nó lập tức chạy vào thăm. Vừa đến cửa đã thấy mẹ kể vừa lau người cho ba vừa khóc.

Nó chợt thấy gia đình mình thật nguyên vẹn.

Thứ sáu, ngày 20.05.2011

Đừng nhắc đến hai chữ Việt Nam!

Lần đầu tiên nó ra nước ngoài là đi thăm một người bạn ở Malaysia. Ngày đầu tiên, nó bị ấn tượng rất mạnh bởi sự hiện đại hóa của phương tiện đi lại, các loại xe đều t>ộng, siêu thị hay trung tâm có đến năm, sáu tầng để xe.

Bạn nó dắt nó đi tham quan các

trung tâm mua sắm, nó bảo nó cũng có cảm giác hân hoan giống như đi các trung tâm ở Việt Nam. Bạn nó cười: “Đừng nhắc đến hai chữ Việt Nam ở đây, lạc hậu lắm!”.

Nhà bạn nó chặt nên nó ở nhờ nhà vợ chồng cô em gái của bạn.

Hôm sau, nó uống một ly nước, rồi quên đặt chiếc ly vào chỗ cũ, cô em gái của bạn nó đi làm về nhìn thấy, yêu cầu nó... ra khỏi nhà!

Nó vừa buồn vừa tức, nhưng đây là nước người ta, nhà người ta, nên nó lảng lảng dọn ra khách sạn ở.

Nó chợt nhớ những ngày bạn nó ở nhờ nhà, không chỉ nó, mà cả ba mẹ nó cũng đón tiếp và chăm sóc bạn nó như con cái trong nhà. Nó thở dài, tự trách là mình ngốc khi nghĩ rằng lòng hiếu khách ở đâu cũng giống nhau.

Chuyến bay về Việt Nam vừa đáp xuống, nó lập tức lấy lại tinh thần và sung sướng hít thở thứ không khí Việt Nam “lạc hậu”!

Tháng 6

Thứ hai, ngày 06.06.2011

Thạch Anh Hồng

Nghe bạn bè râm ran bảo rằng Thạch Anh Hồng là một loại đá quý có thể giúp anh tìm kiếm tình yêu, anh hí hửng đi mua ngay một chuỗi đá Thạch Anh gần mười tám triệu.

Anh mang về nhà, cẩn thận đặt vào một cái túi và cất ở trong tủ.

Từ đó trở đi, anh làm cái gì cũng thuận lợi. Lúc nào trông anh cũng duyên dáng và đầy cuốn hút, công việc thuận buồm xuôi gió, khách hàng quý mến, kể cả tình yêu cũng tìm đến với anh. Anh không ngờ đó chỉ là đá mà cũng có thể giúp anh nhiều điều đến vậy.

Một năm sau, anh tính mang đá ra ngắm nghía. Hoảng hồn khi không thấy đâu. Lúc này cô giúp việc từ quê lên mới sực nhớ ra:

- Hả? Đá quý hả cậu? Con tưởng đồ chơi của cháu cậu để nhâm vào tủ nên con quẳng đi cả năm...

Thứ năm, ngày 16.06.2011

Xin lỗi, anh đã có...

Cô yêu anh. Đó là điều mà ai cũng biết, vì cô không hề che giấu tình yêu của mình. Anh rất bánh bao, lúc nào cũng thơm tho, sạch sẽ, cử chỉ thì nhẹ nhàng, luôn ga lăng với phụ nữ. Cô cảm thấy mình rất hạnh phúc khi có thể yêu được anh và được nhìn thấy anh cười mỗi lần cô trêu chọc.

Một hôm, cô quyết định tỏ tình,

ước mơ xây dựng một gia đình với anh. Cô rủ anh đi ăn khuya, trên đường về cô ôm anh và nói rằng cô yêu anh. Anh im lặng không nói gì.

Đến khi cô xuống xe, toan bước đi vào trong nhà thì anh áy náy gọi giật lại:

- Xin lỗi em, anh đã có... bạn trai rồi!

Tháng 7

Thứ tư, ngày 06.07.2011

Bóng đá rất giống với những kẻ bạc tình!

Hai người phụ nữ thất tình ngồi
xem bóng đá.

Cô 1: Tao thấy bóng đá rất giống
mấy thằng bạc tình!

Cô 2: Giống chỗ nào?

Cô 1: Ở chỗ cầu thủ cứ ên cuồng
mà giành lấy trái bóng như những
tên bạc tình giành giật người yêu.

Và rồi cuối cùng, khi đã giành được trái bóng thì lại đá nó đi...

Cô 2: Nhưng đã là trái bóng thì không có quyền lựa chọn mày à!

Thứ sáu, ngày 15.07.2011

Đề con đường đau

(Cảm tác từ một truyện ngụ ngôn Nhật Bản)

Joo sinh ra và lớn lên tại một ngôi làng nhỏ. Ngôi làng nằm khuất sâu trong rừng, mỗi lần muốn mua lương thực hay những vật dụng cần thiết mọi người phải đi rất lâu mới tới được thành phố. Vì vậy, lương thực ở đây đều khan hiếm và quý giá.

Nhà Joo nghèo, có một người

mẹ già. Bà không đi lại được, Joo ngày ngày lên rừng đốn củi rồi vất vả đem đi bán lấy tiền mua gạo. Ngày này qua tháng nọ, cuộc sống quanh đi quẩn lại chỉ có bấy nhiêu.

Nhà nào ở đây cũng có một người già. Vì người già không có sức lao động, chỉ ngồi một chỗ nên gánh nặng đè cả lên vai người trẻ trong làng, đặc biệt là khi cái đói hoành hành.

Trưởng làng – một người đàn ông sắp ba mươi – nhanh chóng

triệu tập một cuộc họp gồm những người trẻ.

- Chúng ta đang rất khó khăn. Ai cũng biết điều này đúng không? Và chúng ta đang phải lao động hết sức mình để mong ngóc đầu lên được, mà hiện vẫn chưa có gì sáng sủa. Thế mà những người già trong gia đình chúng ta chỉ biết ăn và ngồi một chỗ, khiến áp lực của chúng ta càng lớn.

Tất cả im lặng, trưởng làng nói

tiếp:

- Nay tôi có một ý thế này. Sớm muộn gì những người già ấy cũng sẽ chết. Vậy thì có sao lại làm phiền chúng ta như bây giờ thêm nhiều năm nữa? Hãy cống tất cả họ đem bỏ vào rừng. Như vậy là xong. Chúng ta có thể tự do lấy vợ, sinh con hoặc đi nơi khác tìm tương lai.

Một người trong làng đứng dậy nói:

- Nói chí phải! Tôi nhất trí, tôi

mệt mỏi quá rồi!

Thế là bọn trai trẻ thống nhất tối ngày mai sẽ cống hết cha mẹ già đem lên rừng cho chó sói ăn thịt...

Lúc Joo cống mẹ lên rừng để bỏ bà, bà vẫn không hay biết gì.

- Chúng ta đang đi đâu thế con?
- Mẹ Joo tươi cười hỏi anh.

- Con cống mẹ lên rừng chơi, đã lâu rồi mẹ có ra khỏi nhà đâu!

- Vui thế! – Mẹ Joo mỉm cười.

Trên đường đi, bà không ngừng hát vang. Đến một đoạn rừng, bà giơ tay ra trước bẻ một nhánh cây đang chìa sát mặt Joo

- Mẹ làm gì thế? – Joo ngạc nhiên hỏi.

- Mẹ bẻ cây, để nó không làm con đau...

Thứ ba, ngày 19.07.2011

Gạch nổi

Hai vợ chồng cãi nhau. Anh nói những từ rất nặng nề. Cô cũng không vừa, vợ được cái gì thì chọi cái đó. Anh bảo anh hết chịu nổi cô rồi, ngày mai mời cô cuốn gói ra khỏi nhà anh!

Cô cũng quyết ra đi. Cô về phòng dọn dẹp hết quần áo cho vào va li.

Lúc cô gần ra tới cửa, thằng con út bật khóc.

Sáng hôm sau, cô với anh huề 1-

1.

Trưa

1. Phép thử

(Từ một câu chuyện có thật)

Tên: Ngọc Lan

Số điện thoại: 0908xxxxxx

Tính cách: Đa nghi và thích thử
thách

~*~*~

Tên: Triều Lâm

Số điện thoại: 0903xxxxxx

Giới tính: Suyt!

Ngọc lan

Tôi và anh sẽ làm đám cưới, một đám cưới trong mơ! Với tôi, không người đàn ông nào có thể hoàn hảo

được như Hoàng, và vì anh quá hoàn hảo, cho nên tôi càng thấy mình tài giỏi khi có thể trối chân một người đàn ông như thế!

Ngày anh ngỏ lời, tôi như đang mơ. Buổi ăn tối lãng mạn sau một năm quen nhau của hai đứa bỗng sáng bừng lên vì ánh nến. Anh chàng phục vụ mang ra một bó hồng thật lớn, trên đó có tấm thiệp nhỏ ghi “Hãy là vợ anh!” cùng một chiếc nhẫn lấp lánh. Tôi lúc đó, trong con mắt ngưỡng mộ của những người xung quanh, đã hãnh

diện gặt đầu.

Tôi hạnh phúc suốt một tuần sau đó! Vì người vừa cầu hôn tôi là người mà biết bao cô gái mơ được một lần chạm tới.

Hoàng lớn hơn tôi hai tuổi, là giám đốc của một công ty chuyên về thiết bị điện lạnh. Anh phải bay khắp thế giới cho những chuyến nhập hàng và quỹ thời gian cho cuộc sống riêng tư ngoài công việc của anh vô cùng ít ỏi.

Nhiều lần tôi tự hỏi, vì sao anh lại có thể chú ý đến tôi? Có phải vì tôi luôn tỏ ra cao ngạo? – điều những người đàn ông cảm thấy thích khám phá nhất ở một người phụ nữ.

Anh thì đẹp trai, giàu có, nói tiếng Anh như gió và đã đặt chân đến hàng chục đất nước. Anh có nét lịch lãm của một người thành đạt, trang phục tươm tất, đôi mắt biết nói và rất nhiều tài lẻ. Anh hát hay, thuộc rất nhiều ca khúc nổi tiếng, vẽ những con vật ngộ nghĩnh

rất đẹp, và thỉnh thoảng còn rất trẻ con khi sẵn sàng đi ăn kem cùng với tôi.

Tôi có một đứa bạn trai rất thân tên Lâm. Nhiều người bảo rằng sẽ không thể có một tình bạn nào tồn tại giữa một đứa con trai và một đứa con gái. Nhưng tôi lại thấy điều đó hoàn toàn có thể, nhất là khi chàng trai đó là... gay! Lâm không giống như những chàng gay khác, vì nó tinh tế, nam tính, rất hiểu chuyện, và luôn lắng nghe tôi.

Tôi là một trong những người hiếm hoi biết bí mật của nó, chúng tôi thân nhau cũng đã được bốn năm. Tôi còn cùng nó mua chung một cặp áo màu xanh như minh chứng cho tình bạn và tiện thể “giả vờ” làm tình nhân của nhau những lúc gia đình chất vấn nó.

Lâm rất chu đáo. Nó có thể cho tôi ý kiến xem màu phấn nào hợp với tôi nhất, có thể đi mua thuốc ngừa thai cho tôi, hay thậm chí là mua cho tôi cả những miếng băng vệ sinh của phụ nữ.

Lâm rất tuyệt! Tuyệt hơn rất nhiều gã đàn ông trên đời này...

Từ khi làm bạn với nó, tôi tìm hiểu rất nhiều thông tin về cuộc sống của những người thuộc giới tính thứ ba. Tôi biết rằng họ luôn phải che giấu thân phận thật sự của mình và còn phải gánh chịu những hậu quả tâm lý rất nặng nề khi không thể là chính mình. Nhiều người lấy vợ, có con, rồi đau khổ triền miên trong vũng lầy hôn nhân cùng hàng tá trách nhiệm, trong khi chính họ lại cần một bờ vai rắn chắc

khác.

Sẽ thật sai lầm khi cho rằng đồng tính là phải ẻo lả! Vì Lâm và rất nhiều chàng gay khác mà tôi biết nhìn đều rất nam tính, sẽ không có ai có thể biết họ là người đồng tính nếu họ không nói ra. Mà ở cái thời “loạn lạc” này, những lần ranh phân cách của giới tính rất mong manh. Có chàng luôn hoa hòe chải chuốt, quần áo sát, cử chỉ điệu đà đồng bóng, ấy thế mà lại là “traí thẳng” một trăm phần trăm, và ngược lại, khối chàng nam tính

đầy mình, cơ bắp cuồn cuộn, mở miệng ra là cửa em gái này em gái nọ thì lại là những chàng gay chính cống! Chưa kể đến những chàng có xu hướng lưỡng tính, khi đi với trai, khi lại về với gái. Ôi nhức đầu lắm!

Việc tìm hiểu cuộc sống của một người mà không nhận được sự đồng ý của người đó, tôi nghĩ là một sự xúc phạm! Và vì thế, tôi sẽ không động đến hay bàn luận gì về giới tính của người khác, nếu điều đó không liên quan đến tôi.

Nghĩ đến đó, chợt tôi chạnh lòng nhớ lại. Đôi lúc ở cạnh tôi, Hoàng có vẻ lo lắng lắm! Những hành động âu yếm bình thường của tình nhân với nhau đều do tôi chủ động, Hoàng chỉ thỉnh thoảng hôn nhẹ lên tóc, chứ ít khi anh ấy chạm vào những điểm nhạy cảm trên người tôi. Tôi hỏi thẳng thì anh ấy bảo là do nghĩ đến công việc còn dang dở, rồi xin lỗi tôi và đền cho tôi một nụ hôn nóng bỏng. Chỉ đến khi đó tôi mới thôi hờn dỗi.

Hay là Hoàng cũng nằm trong

thế giới bí ẩn của những người đồng tính? Tôi có quyền nghi ngờ, vì đây là hạnh phúc cả đời của tôi. Và tôi nghe nói là những chàng đồng tính rất dễ dàng nhận ra nhau nhờ cái giác quan thứ sáu nào đó. Điều đó làm tôi nảy ra một ý định điên rồ...

Triều Lâm

Lan nhờ tôi thử người yêu của nó! Một đề nghị mà nếu không làm

bạn thân thì không đòi nào tôi để cho nó yên! Tôi rất biết ơn sự cảm thông của nó với bí mật của tôi. Nhưng bắt tôi phải làm một việc quá sức mình như vậy thì thật khó quá!

Tôi không hoàn toàn cởi mở như những người bạn gay khác, ngoại trừ với Lan, có lẽ không ai biết tôi mang giới tính thứ ba. Ở chỗ làm hay về nhà, tôi luôn cư xử đúng mực và ra dáng một thẳng đàn ông, vì vốn dĩ hình dáng con người tôi là như vậy.

Tôi rất sợ những người quá thoải mái với giới tính của mình. Họ nghĩ như vậy là dũng cảm, còn tôi lại cho đó là khờ, nhất là khi mình đang sống trong một xã hội mà giới tính còn là một vấn đề nhạy cảm. Tôi sẽ không được bình yên nữa nếu một ngày nào đó người ta phát hiện ra tôi có một khác biệt lạ lùng so với những người đàn ông khác, hội những thằng bạn của tôi sẽ cho tôi ra rìa, đồng nghiệp sẽ xì xào sau lưng tôi, nhiều người sẽ bàn tán, rồi chuyện sẽ thế nào khi đến tai gia đình tôi trong lúc ba mẹ

đang hối thúc tôi lập gia đình...

Tôi vẫn bị những người đồng tính khác nhận ra. Đôi khi chỉ cần nhìn vào mắt nhau hai giây, tôi và họ lập tức nhận ra nhau. Nhưng tôi sẽ từ chối mọi lời đề nghị khiếm nhã, vì tôi không muốn mang tiếng trong lúc đang xây dựng sự nghiệp cho mình. Việc tôi giải bày với Lan trong một buổi say rượu hoàn toàn nằm ngoài dự định, nhưng cũng may Lan là người hiểu chuyện và biết cảm thông.

Có quá nhiều gay không biết vì oán hận cuộc đời hay sao mà vẫn thường sa chân vào những nơi không sạch sẽ, làm những điều không phù hợp với thuần phong mỹ tục. Vì những chuyện như thế nhan nhản trên báo hằng ngày nên người ta mới quy chụp cho đồng tính những điều không đẹp, chứ một người sinh ra đâu được quyền chọn cho mình giới tính!

Lan sống quá mạnh mẽ. Một đứa con gái cá tính luôn là nỗi sợ và cũng là nỗi khao khát của những

thằng đàn ông. Tôi quý nó vì cái tính chân thành với bạn bè, chưa bao giờ chơi xấu bạn hay ghen tị vì người ta giỏi hơn mình, nó cứ lẳng lẳng làm việc và tiến thân bằng cố gắng của mình. Nghe tin nó sẽ lấy chồng, tôi mừng đến rơi nước mắt. Vậy mà bây giờ nó nhờ cậy tôi một việc tày đình như thế!

Tôi kiên quyết từ chối. Nhưng Lan khóc, nó trách tôi không biết lo cho hạnh phúc cả đời của nó, rằng tôi là một đứa bạn quá vô tâm.

Cuối cùng, tôi cũng xiêu lòng chấp nhận. Tôi sẽ phải làm một việc mà cho dù kết quả thế nào, ít nhất cũng sẽ có một người trong ba chúng tôi bị tổn thương vĩnh viễn

Ngọc Lan

Một chút nước mắt là có thể khiến cho Lâm xiêu lòng, nó vẫn rất đàn ông đấy chứ!

Có thể tôi đang bị điên. Nhưng

tôi luôn cảm thấy thích thú trước những gì bí ẩn. Tôi muốn mở tất cả những cánh cửa trước mặt mình, cho dù nó có nhiều lớp khóa. Tôi luôn là người quyết định! Từ việc mở cánh cửa đó như thế nào, thậm chí đến khi đã mở được, tôi vẫn có quyền không bước qua cơ mà.

Nhìn Lâm ái ngại, tôi cũng hơi áy náy. Nhưng cái háo hức khi một trò chơi sắp bắt đầu làm tôi phấn khích hơn cả. Tôi bảo Lâm tuần sau đến nhà tôi, khi Hoàng kết thúc chuyến công tác châu Âu và trở về

thăm tôi. Tôi sẽ sắp đặt một cuộc hẹn, và tìm có để hai người đó được tiếp cận nhau trong cự ly gần nhất.

Tôi cảm thấy không yên tâm lắm nên đã bắt Lâm phải hứa danh dự với tôi là sẽ làm đến cùng. Vì thật lòng tôi không muốn mình lấy phải một chàng gay, dù tôi đã yêu anh bằng cả trái tim.

Lâm hỏi tôi: “Nếu anh ấy không phải là gay?”.
.

Tôi đáp: “Thì ai về nhà nấy, quên đi chuyện này, tao sẽ không hé môi nửa lời! Hoàng cũng là người lịch sự, anh ấy không thích bàn tán về đời tư của người khác đâu!”.

Lâm hỏi tiếp: “Còn nếu ngược lại?”.

Tôi thoáng ngập ngừng. Ừ nhỉ, nếu lỡ đúng là vậy thì sao nhỉ? Tôi vẫn chưa nghĩ gì nhiều đến cảm nhận thật sự của mình trong trường hợp này.

“Thì tao cho mày luôn!”

Lâm lặng im quay đi, đưa ly cà phê lên miệng uống những giọt cuối cùng...

Triều Lâm

Tôi đến nhà Lan đúng như những gì hai đứa đã lên kế hoạch. Hôm nay Hoàng sẽ ghé thăm, và đó là cơ hội để tôi làm tròn lời hứa của mình.

Tôi chỉ mong sao Hoàng không phải là gay để Lan có được một cuộc hôn nhân hạnh phúc. Còn tôi, sau khi phép thử bất thành, sẽ biến mất và không bao giờ gặp lại Hoàng nữa.

Cánh cửa bật mở, người đàn ông của Lan bước vào. Đây là lần đầu tiên tôi gặp anh.

Hoàng rất đẹp trai, ở anh có vẻ khỏe khoắn của một người chăm rèn luyện thể thao và khí chất của một doanh nhân thành đạt. Tôi cảm

thấy hơi choáng váng, phải mất gần năm giây để tỉnh táo lại.

Lan đón Hoàng ở ngay cửa chính. Tôi biết Lan rất yêu Hoàng qua cái cách nó nắm tay Hoàng và hôn nhẹ lên má anh.

- Đây là Lâm, bạn thân của em! –
Lan hướng về phía tôi, không quên đá mắt một cái để nhắc tôi rằng trò chơi đã bắt đầu.

- Chào em! – Hoàng đi tới gần tôi, chìa tay ra như cách những

người đàn ông vẫn làm khi gặp một người mới.

- Chào anh! – Tôi để mặc bàn tay mình mềm đi trong tay anh.

Cái cảm giác đó xuất hiện! Một loại cảm giác đặc biệt chỉ có khi tôi nghĩ rằng người trước mặt mình là gay, mặc dù cho tới lúc này, mọi cử động của anh đều rất đàn ông!

Sau những lời giới thiệu cơ bản nhất cho hai người mới quen, theo đúng kế hoạch, Lan giả vờ đi siêu

thị mua đồ về nấu ăn cho cả ba người. Còn tôi sẽ ngồi trò chuyện với anh và tìm cách thử a

Lan vừa đi khỏi, anh đã lấy cái điều khiển ti vi, bật ngay một trận đá bóng trên kênh thể thao. Tôi thầm thở phào, vì tôi cũng không biết phải bắt đầu câu chuyện như thế nào.

- Em làm bạn của Lan được bao lâu rồi? – Hoàng khơi chuyện.

- Dạ, đã bốn năm!

- Ừ.

Anh bỏ lửng câu hỏi, không nói thêm bất cứ điều gì. Điều đó không làm tôi thoải mái, tôi cảm thấy rất bất an. Vì tôi chơi với rất nhiều đàn ông “nguyên chất”, họ rất thích nói chuyện và nói rất nhiều. Khi gặp một người bạn mới, họ sẽ nói chuyện một cách thoải mái, đôi lúc sỗ sàng, nhưng sau đó sẽ dễ dàng làm bạn của nhau.

Hoàng thì ngược lại. Chỉ thỉnh

thoảng nhìn tôi. Không nói gì.

Tôi tự đánh lừa mình. Có thể vì anh thuộc giới thượng lưu, cho nên việc anh không dễ dàng làm quen hay kết thân với một người mới quen cũng là dễ hiểu.

Tôi đành phải phá vỡ không khí ngột ngạt đó bằng một câu chuyện. Tôi đã chọn du lịch làm điểm bắt đầu. Vì tôi rất mê du lịch, và cũng từng đi nhiều nơi.

Hoàng với tay tắt cái ti vi

khi trận bóng đang đến hồi gay cấn, chăm chú nghe tôi thao thao bất tuyệt về những nơi mình đã đi qua. Thỉnh thoảng anh thêm vào vài câu hỏi, nhưng tôi biết chỉ là hỏi dò, vì có khi anh đi đây đi đó còn nhiều hơn mười thẳng tôi cộng lại.

- ... và cuối cùng là em phải xin lỗi, vì đã lỡ đi giày vào nhà của người Malaysia!

Anh không cười vì câu chuyện đó không hề mắc cười. Nhưng anh bắt đầu nói với tôi

về kinh nghiệm của anh khi đi du lịch, và cả những kiến thức thực tế của anh nữa. Giọng nói khi Bắc lúc Nam của anh đúng là rất tuyệt. Tôi chỉ biết ngây người và gật gù liên tục trước sự thông thái quá mức của người đàn ông này.

Cuộc nói chuyện diễn ra suôn sẻ suốt hai tiếng đồng hồ, tôi nghĩ rằng cái “đài thu sóng đồng tính” của mình đã nhầm. Anh đã nói chuyện với tôi như những người đàn ông, tuyệt nhiên không hề có một cử chỉ nào thái quá.

Nhưng có một hậu quả không thể tránh khỏi mà tôi đã lường trước, đó chính là tôi đã say nắng anh! Và hoàn toàn mong muốn được tiếp tục khám phá con người lịch lãm này.

Lan về, tôi đoán nó đã cố sức la cà hết nơi này đến nơi khác để chừa thời gian cho tôi và anh. Thấy nó khệ nệ vác đồ, anh lập tức bật dậy chạy ra đỡ hộ. Tôi nhìn nó mỉm cười khẽ lắc đầu, ngụ ý chúc mừng nó vì anh là một người đàn ông đích thực.

Chúng tôi đã có một buổi tối thật tuyệt, trong những câu chuyện liên tu bất tận về những chuyến đi, công việc, cuộc sống, và cả đám cưới sau này của hai người đó nữa! Chúng tôi vừa uống rượu vừa nói chuyện, thân thiết như ba người bạn rất thân.

Một chút ghen tị nổi lên trong lòng tôi khi tôi thấy anh trao cho Lan những ánh nhìn âu yếm, nhưng trên hết vẫn là cảm giác hạnh phúc cho đứa bạn thân nhất của tôi.

Cuối buổi, anh đưa tôi về. Anh lái xe rất cừ, dù đã uống khá nhiều rượu. Tôi cũng đang ở trong tình trạng lâng lâng của hơi men, thỉnh thoảng cười một mình như một đứa trẻ bị bệnh tự kỷ.

Anh là một người đàn ông đúng mực và nam tính.

Chỉ trừ việc lúc tôi chuẩn bị xuống xe, anh đã kéo mạnh tôi lại để hôn tôi!

Ngọc Lan

Tôi nghĩ Lâm giấu tôi điều gì đó!
Nó cứ lẩn tránh tôi hết lần này đến

Khi tôi hỏi nó về kết quả của trò chơi, nó bảo Hoàng không phải là gay, và tôi có thể yên tâm về người chồng chưa cưới này. Tuy nhiên, linh cảm cho tôi biết câu chuyện này không đơn giản như thế! Tôi cảm thấy những khoảng cách trong cách nó đối xử với tôi dạo gần đây. Không lẽ tôi đã làm nó tổn thương? Hay là trong quá trình

“thử”, nó đã yêu anh, rồi biết anh không phải là gay nên nó tuyệt vọng, muốn tránh mặt tôi?

Tôi ngồi suy nghĩ, cảm thấy mình rất có lỗi với Lâm khi đã bắt nó làm một điều trái khoáy như vậy! Nếu bây giờ nó có yêu anh thật, thì tôi cũng sẽ không trách gì, vì chính tôi là người đã bày nên cái trò oan nghiệt ấy.

Buổi chiều thứ Sáu, theo đúng lịch, chúng tôi sẽ cùng nhau đi ăn tối. Nhưng tôi muốn dành cho anh

một sự bất ngờ đặc biệt. Tôi lảng lảng qua nhà anh mà không báo trước, tôi muốn làm ngược lại quy trình của hai đứa, lần này chính tôi sẽ là người đón anh đi ăn. Chắc anh sẽ vô cùng ngạc nhiên và thích thú!

Tôi bấm chuông cửa nhà anh. Sau đó gần mười lăm phút, tôi mới nghe tiếng bước chân đi về phía cửa. Có lẽ anh đang tắm.

Anh rất bất ngờ khi thấy tôi đứng đó, còn tôi thì tinh nghịch làm điệu bộ như mình đang là một

món quà không mong đợi được gửi cho anh qua đường bưu điện. Anh bảo tôi vào nhà vì trong lúc này tôi rất muốn tự tay ủi bộ đồ mà lát nữa anh sẽ mặc khi chúng tôi đi ăn. Nhưng khi đến gần phòng ngủ của anh, bất giác tôi cảm thấy có gì đó là lạ. Mặc cho anh tìm cách ngăn cản, tôi vẫn tiến thẳng vào bên trong...

Mặc cho anh kêu với theo đến thế nào, tôi vẫn một mình băng băng trên đường ra khỏi ngôi nhà đó. Tôi cũng không còn bận

tâm đến buổi tối của chúng tôi, và có lẽ sau những giọt nước mắt này, ngày mai tôi sẽ mạnh mẽ hơn để sống tiếp cuộc đời của riêng mình.

... Ở góc tủ quần áo lớn trong phòng ngủ của anh có một cái vật áo chìa ra, màu xanh với dòng chữ “Best friend forever” be bé tôi đích thân thêu tặng không lẫn vào đâu được.

2. Những ngày thứ Bảy

Tên : Võ Ngọc Linh

Số điện thoại: 09786767xx

Đặc điểm tâm lý: Cô ấy luôn cho là tình yêu luôn có cách bắt đầu của riêng nó

Linh

Tình yêu luôn bắt đầu theo cách

riêng của nó! Tôi không tin vào cái mà mọi người hay gọi là định mệnh, vì với tôi, chỉ có bàn tay con người mới có đủ sức quyết định mọi thứ. Trong phạm vi niềm tin của hai chữ định mệnh, đôi khi đứng lên thay đổi định mệnh mới chính là định mệnh của mình. Vì vậy, tôi không bao giờ trông mong một tình yêu đẹp như mơ, vì sẽ rất đau lòng khi người ta tỉnh mộng.

Tôi thuộc chòm sao Xử Nữ, rất mộng mơ, lại vô cùng thực tế. Tôi là sự pha trộn hoàn hảo của những gì

mâu thuẫn nhất trên đời. Hôm nay tôi thấy câu chuyện đó thế này, ngày mai tôi đã nghĩ hoàn toàn khác.

Chính vì tính khí quá thất thường đó mà đôi khi tôi khiến các chàng trai mệt mỏi khi tiếp cận tôi, có người khi đã vượt qua được khoảng thời gian đầu đồng đánh của tôi thì lại bỏ cuộc khi gần chạm đến đích. Nên tôi vẫn cứ một mình, đi đi về về như vậy tôi cũng không cảm thấy có gì là quá cô đơn.

Thứ Bảy và Chủ nhật, các cặp

tình nhân sà vào lòng nhau, ôm ấp và âu yếm nhau ngoài phố. Đi ngang qua công viên, hằng hà sa số những cặp đôi ngồi sát bên nhau nói chuyện. Quả là khi yêu rất khó để không hét to lên với thế giới về tình yêu của mình...

Tôi cầm trên tay cuốn sách, lặng lẽ ngồi một mình trong góc quán cà phê quen thuộc. Tôi đặt ra cho mình mục tiêu phải đọc xong một cuốn sách vào mỗi thứ Bảy. Còn Chủ nhật tôi sẽ tranh thủ đi học một cái gì đó, làm bánh hoặc chăm

sóc bản thân cũng được.

Trung

Cô ấy ngồi ở góc quán đó mỗi tupp hải! Lần nào tôi tụ tập với hai thằng bạn thân đều nhìn thấy. Đứng cái bàn đó và đứng khuôn mặt xinh xắn đó. Mái tóc cô ấy xoắn tít, lững lờ buông ngang bờ vai trông thật quyến rũ, còn đôi mắt thì thoảng nhìn vào sách, rồi lại nhìn xa xăm ra ngoài cửa sổ.

Tôi không thể không nhìn cô ấy!

Cho dù điều đó làm tôi xao lãng nhiều trong câu chuyện với hai thằng bạn. Bọn nó cũng chẳng quan tâm vì sao cứ cuối tuần là tôi lại muốn ra đây ngồi.

Tôi đã ngồi đây gần một tháng mà vẫn chưa tìm ra cách nào để tiếp cận được với cô ấy. Tôi biết đó là một cô gái thông minh khi cô ấy khế gặt đầu lúc đọc được một dòng văn ưng ý. Với một người thông minh, nếu tôi quá sỗ sàng, tôi sẽ mất nàng khi chưa kịp làm bạn. Quan trọng hơn, tôi sẽ phá hỏng

ngày thứ Bảy của nàng mất!

Linh

Anh ấy lại nhìn tôi! Bình thường thì tôi sẽ làm lơ, vì tôi đã quen với mọi ánh nhìn luôn hướng về mình. Nhưng không hiểu sao tôi lại để tâm đến ánh nhìn của anh ấy! Ánh nhìn đó khác hẳn với ánh mắt láo toét của hai tên con trai ngồi cạnh anh. Ánh nhìn của anh thật trù mến.

Có lẽ anh ấy không để ý, tôi đã

đến đây hai tuần liền chỉ với một cuốn sách. Tuần trước tôi đã đọc xong, nhưng vì quá phân tâm, tôi quên mất mình đã đọc những gì. Tôi cảm thấy vừa khó chịu vừa giận mình, chưa bao giờ tôi mất sự kiểm soát bản thân đến vậy!

Tôi biết hết mọi ánh nhìn của anh ấy, nhưng không bao giờ tôi quay sang để ánh mắt chúng tôi chạm nhau. Tôi cũng không mỉm cười, vì tôi không muốn anh ấy biết là tôi đã trông thấy hết những điều đó. Không nhìn người ta thì làm

sao biết người ta nhìn mình. Tôi sợ mình sẽ trở thành một đứa con gái dễ dãi.

Nhưng tôi vẫn âm thầm quan sát anh ấy, qua tấm kính mờ trước mặt. Tấm kính phản chiếu hình ảnh của anh khi nắng chiều đi qua. Tôi đã tranh thủ lúc giả vờ nhìn xa xăm ra phía cửa chiêm nghiệm gì đó để nhìn anh thật kỹ.

Anh ấy mặc áo sơ mi kẻ sọc, quần jean, mái tóc chải dựng giản dị. Anh ấy chỉ đeo duy nhất một

chiếc đồng hồ, không có nhẫn hay bất cứ thứ gì khác. Tự dưng tôi thấy vui, vì có lẽ anh ấy còn độc thân. Bọn bạn thân của tôi luôn b người yêu của chúng đeo những chiếc nhẫn đôi như đeo những gông xiềng trá hình.

Nhưng vui thì sao? Tôi lại thấy mình thật vớ vẩn! Đó chỉ là một chàng trai không quen biết, và nếu anh ấy tiếp tục im lặng, tôi cũng sẽ như thế. Cho dù tôi đoán việc anh ấy liên tục có mặt ở một quán cà phê trong nhiều tuần không đơn

giản chỉ là một thói quen.

Trung

Hôm nay cô ấy không đến! Góc ngồi quen thuộc đã thay bằng một đôi tình nhân teen teen. Hôm nay tôi chỉ ghé quán một mình, định bụng sẽ liêu lĩnh làm một cái gì đó để làm quen với cô ấy. Nỗi thất vọng ngập tràn như một cơn sóng ngầm ầm ỉ bấy lâu nay được dịp tuôn trào. Tôi tiếc, tôi giận mình, tôi hối hận... Vì tôi không dám bước ra khỏi vỏ ốc của mình, cho

nên tôi đã đánh rơi nhiều thứ hơn tôi tưởng. Có lẽ cô ấy sẽ không trở lại đây nữa, tôi đã mất đi một điều trở nên quen thuộc quá đối với mình mỗi tuần. Tôi không còn hứng thú với bất cứ chuyện gì, tôi chỉ muốn ngồi trong quán cà phê này, với cô ấy ở góc bàn kia...

Có lẽ chgún tôi không có duyên với nhau, hoặc ông trời đã giận vì tôi chần chừ nhiều lần rồi làm mất đi một cơ hội của cuộc đời. Có lẽ tôi không nên trở lại quán cà phê này nữa. Mãi mãi không nên về lại đây

nữa...

Linh

Bị cảm sau lần mắc mưa tối qua, tôi nằm bẹp dí ở nhà cả ngày thứ Bảy. Tôi không đến đó như thường lệ, và cho đến tận bây giờ tôi vẫn chưa hết mệt. Điều tôi quan tâm nhất không phải là khi nào mình sẽ hết bệnh, mà là anh ấy sẽ như thế nào nếu không nhìn thấy tôi như mọi khi.

Giá mà tôi có thể đọc được suy

ngĩ của anh. Giá mà tôi biết anh thật sự muốn gì trong ánh nhìn đó. Tôi rất sợ bị tổn thương, và đã từng đau khổ rất nhiều chỉ vì giải mã nhầm những tín hiệu từ con trai. Một chàng trai nhìn mình, đôi khi chẳng phải vì yêu hay thích, mà chỉ vì thấy lạ, thấy đẹp là nhìn thôi.

Tôi đã quen thu mình lại từ những sai lầm đó. Từ bây giờ trở về sau, nếu tín hiệu không rõ ràng, tôi nhất quyết không bước tới. Cho nnê trước khi kết luận cái gì, tôi muốn từ tốn tự hỏi chính mình:

“Đầu là chứng cứ?”. Nhưng tôi không thể giấu đi suy nghĩ muốn gặp anh đến phát điên lên. Tôi muốn lột cái xác này ra đó để gặp anh biết bao. Cho dù tôi sẽ không lộng lẫy như mọi ngày nhưng chí ít tôi cũng sẽ được nâng niu thói quen “nhận ra anh đang nhìn mình” mấy tuần qua.

Trôi trong những dòng suy nghĩ, tôi thiếp đi lúc nào không biết.

Khi tôi trở lại quá cà phê vào ngày thứ Bảy tuần sau đó, tôi không

còn nhìn thấy anh nữa. Cuốn sách trên tay tôi nặng trĩu. Tôi cố nhai những dòng chữ, dù chẳng có chữ nào lọt được vào đầu. Tôi vẫn nhâm nhi cà phê, cố làm ra vẻ bình thường. Quán vẫn mở bài hát quen thuộc, nhưng sao tôi thấy lòng mình chơi vơi quá...

Thật khờ khạo! Anh chỉ là một chàng trai xa lạ, sao tôi lại cứ làm như là chúng tôi đã quen biết từ rất lâu rồi vậy nhỉ?

Trung

Tôi tự hứa với lòng mình là không trở lại quán cà phê đó nữa, nhưng cứ mỗi khi đi ngang qua là lại thấy mình như đang ngồi trên đồng lửa. Tôi luôn cố để ý xem cô ấy có đang ngồi nhìn ra phía cửa sổ không. Có một lần vì như thế mà tôi suýt tông luôn xe vào máy ông xe ôm gần đó. Để chữa gượng, tôi phải giả vờ hỏi đường các ông ấy rồi cảm ơn và đi tiếp.

Cô ấy đã thay đổi thói quen? Đã không còn thích ngồi đó nữa...

Người ta thường nói con gái như thời tiết, khi thế này khi thế khác, hiểu được họ còn khó hơn lên trời. Tôi chạy xe trên đường, lá mùa thu rơi rụng. Chưa bao giờ tôi để ý những điều này trong cuộc sống của mình. Tôi chợt cảm thấy mình thật lạ lùng! Không hiểu tại sao một cô gái xa lạ lại có thể khiến tôi có những thay đổi lạ lùng đến vậy?

Linh

Hai tuần rồi tôi đến quán đều

không gặp anh. Nhìn thấy một điều gì đó mãi sẽ thành thói quen, và không nhìn thấy điều gì đó nữa mãi cũng sẽ thành thói quen. Tôi muốn mình quên đi chàng trai lạ đó để trở lại là con người kiêu hãnh của những ngày qua. Tôi quyết định sẽ không đến quán cà phê đó nữa!

Ngày mai là thứ Bảy. Có lẽ tôi sẽ chọn một địa điểm vui chơi trong trung tâm để thay đổi không khí. Tôi muốn dẹp bỏ những cuốn sách trong tuần này để làm quen với những thứ mới lạ, có thể không bổ

ích bằng, nhưng dễ chịu hơn.

Tôi sẽ thay đổi một lần nữa. Tôi cắt ngắn mái tóc xoắn để trông thật khỏe khoắn và tomboy. Tôi cũng gạt qua một bên những thể loại váy hoa điệu đà, thay vào đó là một chiếc quần jean rách cá tính. Trong lúc tôi đang hào hứng với kế hoạch làm mới mình thì cô bạn thân nhất đã gọi: “Ghé quán cũ nhé! Nhớ đem sách cho tao mượn...”.

Tôi chưa kịp nói gì nó đã cúp máy. Tôi có nên từ chối không? Cái

quán cũ mà nó nói chính là cái quán
tôi đã không còn muốn quay trở lại
nữa...

Chiều thứ Bảy, tôi đến đúng hẹn
và lại ngồi đúng cái góc quen thuộc
đó. Sau một chút khó chịu vì mình
đã phản bội mình, tôi lập tức cảm
thấy dễ chịu vì những điều thân
thuộc đã trở về trong tôi. Tôi không
thể dối lòng, thật ra là tôi cũng
muốn cho mình thêm một cơ hội
nữa để được gặp lại anh. Chỉ một
lần này thôi! Biết đâu...

Đang ngồi suy nghĩ vu vơ thì có tiếng tin nhắn đến, của cô bạn thân: “Tao xin lỗi, sắp tao gọi bất chợt nên tao không thể ra với mày. Mày đừng giận. Nhắn tin lại cho tao khi nhận được tin này”.

Trung

Chuyến công tác tỉnh ngày thứ Bảy kết thúc vào lúc bốn giờ chiều. Tôi mệt lả người vì cả ngày phải chụp ảnh. Đã thế con đường có quá nhiều ổ gà, xóc lên xóc xuống khiến tôi càng mệt mỏi.

Sài Gòn mùa mưa dễ chịu lắm!
Không còn cái nắng oi bức khiến
người ta chỉ nhìn thôi là muốn
đánh nhau. Tôi đã yêu cuộc đời này
hơn vì cô ấy! Một người con gái tôi
chưa quen biết bao giờ. Đôi khi
tình yêu không nhất thiết phải trọn
vẹn, chỉ cần mình biết với mình,
vậy là đủ.

Tôi chợt muốn chạy ngang quán
cà phê đó, dẫu tôi biết hy vọng
được gặp lại cô ấy mỏng manh như
sợi chỉ. Nhưng tôi cứ chạy, theo

quán tính hay theo con tim mình, tôi cũng chẳng biết.

Bạn có tin vào phép màu không? Tôi không tin! Nhưng tôi tin rằng điều mình nghĩ đến quá nhiều sẽ tỏa ra một năng lượng mạnh mẽ giúp chính nó trở thành sự thật. Tôi chạy ngang quán cà phê, tai đã nghe loáng thoáng tiếng nhạc du dương quen thuộc, và mắt tôi hướng về phía cô ấy ngồi.

Có một cô gái đang ngồi ở đó. Cô ấy trông rất khác! Mái tóc cắt

ngắn với trang phục tomboy không nữ tính nhưng có cái gì đó khiến tôi cứ đinh ninh chính là cô ấy. Điều đó đã thôi thúc tôi dừng xe. Và lần này, tôi cảm nhận được một điều gì đó thân quen đang ở rất gần, rất gần...

Tôi bước vội vào quán. Tiến dần về phía cô gái không rõ mặt.

Lần này, nếu đúng là cô ấy, tôi nhất định sẽ không để vụt mất cơ hội, nhất định thế!

Tình yêu luôn có cách bắt đầu

của riêng nó...

Chiều

1. Nếu lỡ một ngày ba đi lạc

“ Nếu lỡ một ngày ba đi lạc...”
Đó chính là câu hỏi con tự đặt ra
cho mình trong một ngày nắng ấm.
Và để trả lời, con đã phải làm một
chuyến du hành vào những miền ký
ức xa xôi và tưởng tượng về một
miền tương lai mới...

Khi đó, lúc giải trình với chú

công an về sự biến mất của ba, con sẽ làm một thủ tục mà ai cũng làm phải, trả lời những câu hỏi.

“Ba con trông thế nào?”

“Ba con có đặc điểm gì khác biệt?”

“Ba con thường mặc áo gì và khi đi đã mặc áo gì?”

“Ba con thích ăn gì?”

“Những chỗ nào ba con thường

ghé

Con thấy mình ngồi lặng câm.
Vì con không trả lời được câu nào
trong số những câu đơn giản đó...

Chỉ có gần ba tháng nay, những
căn bệnh không rõ nguyên nhân
khiến con thường xuyên phải ở
nhà, con bỗng nghiện và thích cảm
giác được ở cạnh gia đình. Đơn
giản là vì không phải cố tỏ ra lịch
sự, không cần phải cứng cỏi, không
cần phải có nhiều tiền trong túi mới
an tâm. Những bữa cơm đúng giờ

đã cải thiện tình trạng đau bao tử của con rõ rệt. Vì cứ đúng mười một giờ ba mươi ba sẽ về nhà. Ăn cơm. Rồi một giờ ba mươi ba sẽ đi làm.

Con nhận ra ba là người rất yêu gia đình trong một lần ba mua rất nhiều bánh mì... giảm giá ở siêu thị. Vì đơn giản là buổi tối em con vẫn hay đói bụng, nó có thể ăn bất cứ lúc nào mặc dù những mẫu bánh mì vàng ươm lần nào ăn không hết rồi nó cũng đem bỏ. Nhưng con hiểu phải là người rất

yêu gia đình mới thích mua những thứ lặt vặt như thế.

Con thích cái cách ba tắm cho mấy con chó, ba bảo là nuôi chó thì phải thương, và khi con còn bé ba cũng dạy con không bao giờ được đụng đến thịt chó. Nhưng gì có tình có nghĩa, không vô tri vô giác thì có sao ta phải đối xử tệ bạc với chúng?

Khi biết con bị đau bao tử, dù đã xin quắc cần câu ba vẫn ngồi trên chiếc taxi để lang thang cùng

con từ bệnh viện Nhiệt đới đến bệnh viện Nguyễn Tri Phương, sớm chút đã ngủ luôn tại bệnh viện nếu con không nói là có thể ở lại một mình. Một tháng sau, có lần ba bảo con chạy ra nhà thuốc mua bảy gói chữ P về. Rồi trong bữa cơm ba kể một câu chuyện...

“Người lính ngày xưa trị đau bao tử bằng cách nuốt nhựa của ốc bươu lúc năm giờ sáng, làm thế bảy ngày thì cả đời không đau nữa. Nay đã có thuốc chữ P, hãy sử dụng nó đúng cách!”

Con cười thầm, thế là đã có chiêu độc để giấu riêng cho con biết. Lúc ấy ba nói thêm: “Hãy chỉ cho những người xung quanh, những người mà con biết họ cũng đang đau bao tử để họ chữa bệnh.”

Một buổi trưa ba về nhà bảo con:

“Này, con đổi nghề danh đi!

“Tại sao hả ba?”

“Báo mới chửi con kìa!”

“Trời! Thế cả đời con phải đổi bao nhiêu cái tên nữa để vừa lòng thiên hạ?”

Ba im lặng. Im lặng là đồng ý. Ba ít khi ép uống con những điều con không muốn.

Sau nhiều chuyện, con lại tìm thấy sự yên ổn trong chính ngôi nhà này. Là hoàng đế hay dân cày, nếu thấy được sự yên ổn dưới mái ấm gia đình thì đó là kẻ hạnh phúc nhất. Vì như vậy mà con đã biết

buông nhiều thứ, tâm hồn cũng
trưởng thành hơn, theo một cách
hoàn toàn tích cực. Trở lại câu hỏi
ban đầu. Nếu lỡ một ngày ba đi lạc
và con không biết gì về ba cả thì với
cảm giác của con, hằng ngày con
vẫn sẽ đi tìm ba, bằng mọi giá...

2. Thiêu thân

Dọn về nhà mới. Cả nhà tôi phải dọn dẹp rất mệt mỏi và ngay sau đó chúng tôi phải đối mặt với một vấn nạn đau đầu: “Thiêu thân!” Có hàng ngàn con, hàng triệu con, cứ mở cửa sổ ra là chúng ùa vào. Có lẽ vì khu vực nhà tôi là nơi gần bụi rậm, chỗ mà thiêu thân trú ngụ. Mẹ tôi định tìm cái gì đó xịt phòng cho bớt. Tôi bảo: “Thôi! Mẹ cứ để yên đấy, đến sáng là chúng nó chết hết thôi...”. Quả thật, sáng ra thiêu thân chết như rạ, quét nhà gom

được cả một bao. Thứ ánh sáng diệu kì mà chúng vẫn tưởng là nguồn vui từ những bóng đèn nê ông đã giết chúng. Thiêu thân lao vào niềm đam mê của chúng bằng mọi sức lực có được, chúng chẳng quan tâm đến kết quả ra sao, xung quanh đã có bao đồng loại đi trước chết rồi... Chỉ biết lao vào và mãi mãi lao vào.

Chợt nhớ câu chuyện của người Eskimo. Người Eskimo đem máu động vật tươi cùng một con dao bén đông thành đá. Sau đó đặt

ngoài đất trống. Bọn sói ngửi mùi máu liền đến liếm đá đông. Liếm mãi đến khi chạm lưỡi dao. Lưỡi chúng tóe máu, nhưng chúng vẫn tưởng đó là máu động vật tươi nên tiếp tục liếm. Cuối cùng, người Eskimo chỉ cần đi thu lượm những xác sói chết vì mất máu mà thôi...

Cạm bẫy thì bao giờ chẳng ngọt ngào

3. Trên bàn tay bà mụ

Hôm trước chạy ngang cầu chữ Y, thấy rất đông người tụ tập. Không quen hóng chuyện nên cứ thế mà chạy về. Sáng hôm sau nghe tin trên báo là có một người tự tử ở đó. Hôm qua, tiễn bạn về xong, đang mỏi mệt vì đường về vừa khuya vừa lạnh thì tôi lại thấy người ta tụ tập trên cầu Nhị Thiên Đường. Cũng không quen hóng chuyện. Nhưng tôi đã nghe tiếng một người đàn ông gần đó: “Nhảy

xuống chết luôn rồi!”. Lại thêm một người tự tử...

Tôi đang đọc *Bà mụ*⁽¹⁾, một tác phẩm nằm trong danh sách những cuốn sách phải đọc của Oprah⁽²⁾. Chủ đề của nó chưa từng có ai chạm vào, những người đàn bà chuyên đỡ đẻ. Người ta vẫn cho là một đứa bé sinh ra trong một không gian ấm cúng, dưới bàn tay mềm mại của bà mụ vẫn tốt hơn là với những dụng cụ y tế lạnh lẽo. Xem rồi mới biết, một đứa trẻ chào đời là biết bao nhiêu công sức khó

nhọc, nó được bà mẹ bế trên tay, đỏ hỏn và bật khóc, cùng một người mẹ đang đau đớn nhưng hạnh phúc, còn người cha thì thở phào nhẹ nhõm. Thế giới thường hân hoan chào đón một sinh linh như thế! (Trong cả trường hợp một đứa bé thiếu may mắn không sinh ra trong hoàn cảnh đầy đủ đó, thì việc nó ra suôn sẻ và có thể thở được đã là một đặc ân của đấng linh thiêng rồi, đúng không?)

(1). Tác phẩm của Chris Bohjalian.

(2). Oprah Gail Winfrey (sinh ngày 29 tháng 1 năm 1954) là người dẫn chương trình đối thoại trên truyền hình (talk show host) và là nhà xuất bản tạp chí, cũng từng đoạt giải Emmy dành cho người Mỹ gốc Phi. Winfrey là phụ nữ Mỹ gốc Phi đầu tiên có tên trong danh sách các tỷ phú và được xem là một trong những nhân vật có nhiều ảnh hưởng nhất trên thế giới.

Chị tôi cũng vừa sinh con, được hơn một tháng. Có mẹ và bà ngoại tôi ngày nào cũng cùng chị chăm

sóc, con bé cháu tôi mới được khỏe mạnh như thế. Chăm một đứa trẻ, thật sự quá cực! Một bà mẹ phải có một sức lực khủng khiếp, một sự chịu đựng vượt trên tất cả. Chưa kể, sau này nó sẽ mọc răng, nó sẽ khóc cả đêm, rồi bệnh, rồi quấy, rồi bắt đầu biết lăn, bò, chạy và nói những từ đầu tiên... Tôi ước quá trình chăm sóc nuôi dưỡng một đứa bé được quay lại để phát trong một chương trình dạy học, giúp học sinh hiểu là để có được chúng ta toàn vẹn như hôm nay, bố m chúng ta đã khổ cực đến thế nào.

Và một ngày nào đó, vì một nỗi đau nào đó, chúng ta buông xuôi nhảu cầu tự vẫ. Mọi công sức, mọi khổ đau và hy sinh bỗng chốc tan thành mây khói...

Khi một người không còn muốn sống nữa, dĩ nhiên có nhiều lý do. Nhưng tôi nghĩ, nhiều bạn trẻ bây giờ hay có thói quen làm quá mọi chuyện lên so với bản chất thật của nó. Bị la mắng thì có thể bỏ nhà đi, không mua cho cái này cái nọ là bắt đầu vô lễ. Và đôi khi chỉ vì hiểu lầm mà cho là không ai cần mình nữa,

vậy là chết! Nông cạn hết sức!

Bạn chết? Được thôi! Đơn giản là thế. Nhưng những người ở lại mới phải chịu một gánh nặng tâm lý khủng khiếp. Trong trường hợp những kẻ ghét bạn thì tôi không nói, nhưng những người thương bạn, họ sẽ mang vết sẹo đó suốt đời. Người ghét bạn, bạn chiều họ và chết cho họ khỏe. Còn người thương bạn, bạn lại ra đi để nỗi đau cho họ mãi mãi. Có bất công quá không?

Áp lực cuộc sống? Với hai mươi mấy tuổi đầu thì đã là gì? Mất việc chẳng? Cánh cửa này đóng lại là nhiều cánh cửa khác mở ra. Tình yêu chẳng? Kẻ làm bạn muốn chết rõ ràng cũng cho bạn một thông điệp: Đó không phải là người xứng đáng! Gia đình à? Dẫu cho bạn đang chịu ngược đãi thì cũng phải nhớ bạn lớn được như hôm nay là nhờ cơm gạo của ai. Và dù thế nào, bạn vẫn chưa là người có cuộc sống tồi tệ nhất. Vì có người cụt tay cụt chân vẫn đi bán vé số. Có người mù lòa, câm điếc vẫn sống, sao bạn

phải phí hoài một kiếp con người?

Hãy là “người lựa chọn”, đừng là “nạn nhân”. Vì cuộc sống này công bằng. Làm gì có nỗi đau nào không thể nguôi ngoai? Chỉ có con người cứ bị ám ảnh bởi nỗi đau như một cơn nghiện. Thử tự hỏi mình đi, thế nào cũng sẽ có câu trả lời. *Ở trên đời không có con đường cùng, chỉ có những ranh giới...*

Tôi nhớ câu chuyện ngụ ngôn trong nhà thiền kể về một người đàn bà Tây Hạ đau buồn rớt xuống

một vực sâu. Hôm sau thấy mặt trời lên, bình minh ló dạng, bà chợt nhận ra một điều: Cái gì rồi cũng qua, dù là niềm đau hay hạnh phúc, mặt trời vẫn lên mỗi ngày theo đúng những gì tự nhiên sắp đặt. Nếu đã từng có ý định kết thúc sự sống, hãy tin tôi, nó quá đẹp để bạn chối từ!

4. Chuyện về chiếc boomerang

Nếu bạn yêu cuộc sống, nó sẽ yêu lại bạn bằng một tình yêu gần như vậy...

Tôi có một cô bạn, chia tay người yêu đã hai năm, và hiện đã ở bên cạnh một người mới. Nhưng điều đáng nói là thái độ hằn học với quá khứ của cô ấy luôn hiện hữu cho dù chuyện đã qua rất lâu. Cô ấy không bao giờ đi lại những nơi đã từng hò hẹn, không mặc những bộ quần áo đẹp chỉ vì chúng gợi nhớ về người cũ, không đi con đường quen thuộc và chấp nhận con đường vòng xa hơn, không nói về người cũ, xem như anh ấy chưa từng hiện diện trong cuộc sống này. Có một hôm, người con trai ấy tình

cờ xuất hiện trước mặt khi chúng tôi đang cùng nhau mua quà sinh nhật cho một người bạn. Cô bạn tôi chết lặng, rồi cô ấy lánh đi chỗ khác...

Boomerang là một loại vũ khí của thổ dân Úc. Khi bạn ném nó đi, nó sẽ quay trở lại với bạn sau khi đã bay một vòng. Tôi nghĩ rằng chúng ta đã vô tình ném vào cuộc sống này khá nhiều những cái boomerang đầu đó, và theo đúng quy tắc, chúng sẽ trở về. Bạn tôi đã ném vào cuộc sống một sự trốn

tránh, thì cô ấy mãi mãi sẽ mắc kẹt trong cái quá khứ ấy khi chiếc boomerang “trốn tránh” quay về... Tôi cũng từng như vậy. Khi tôi thất bại trong tình yêu đầu tiên. Tôi ném vào cuộc sống sự oán hờn và cay nghiệt. Tôi lòi hết tất cả những kỷ niệm từng có với người ta ra mà dần vật bản thân thật nhiều. Tôi sợ hãi mỗi khi tiếng chuông điện thoại báo có tin nhắn, vì tôi biết tôi đang mong đợi tin nhắn của ai, và biết thêm rằng điều đó sẽ không bao giờ đến. Tôi sợ vào Facebook của người tôi yêu, vì tôi sẽ thấy những

điều không nên thấy... Suốt một tháng trời đó, tôi đã được chiếc boomerang “oán trách” trả về những gì?

Đó là một công việc trì trệ, sức khỏe xuống cấp trầm trọng và tinh thần luôn trong trạng thái “treo trên cành cây”. Tôi nhìn tôi trong gương, tất cả những điều người ấy từng yêu mến ở tôi bây giờ đã không còn nữa, chính tôi đã ném chúng đi và nhận lại sự thảm hại này. Tôi đã đọc về một bí quyết có tên là: “Năm giữ sự đối lập”. Bạn

giơ hai tay ra, giả vờ như gom hết những tuyệt vọng không thể thay đổi được trên một tay, còn tay kia, bạn sẽ tưởng tượng là mình đang nắm giữ một sự đối lập với điều tồi tệ trên. Bí quyết này sẽ giúp bạn cảm thấy bạn đang điều khiển cuộc sống của bạn, nhìn rõ đâu là lối thoát và dần lấy lại cái tôi tự tin. Sau khi đã phân tách hai thái độ trên hai bàn tay, tôi quyết định thêm một bước nữa: Ném vào cuộc sống chiếc boomerang với đầy đủ những điều tích cực

Tôi và cô bạn của tôi đã cũng nhau làm một thỏa thuận với sự theo dõi sát sao của hai đứa với bảng kế hoạch của nhau. Tôi khuyên cô ấy hãy cho mình một cơ hội làm bạn với người yêu cũ và tập cho mình khả năng đối diện với quá khứ. Sau nhiều đắn đo, cô ấy đã quyết định chấp nhận thử thách này. Trong cùng một ngày, chúng tôi đi lại hết những con đường và những nơi hai người đó từng đến. Tôi luôn nhắc cô bạn của tôi nhìn mọi thứ đúng với bản chất của nó và cảm nhận cái đẹp của từng

khoảnh khắc khám phá lại sự sống. Cảm giác lúc đầu thật khó chịu! Nhưng sau đó cô ấy dần dần làm quen với nó. Bạo dạn hơn, cô bạn tôi đã dám nắm cho người yêu cũ một dòng tin hỏi thăm sức khỏe. Và thông điệp từ anh ấy hoàn toàn tích cực. Hai người cứ thế nói chuyện với nhau như hai người bạn, không giận hờn, tiếc nuối, mọi thứ bỗng nhẹ nhàng như một giấc mơ trôi... Vì cách vượt qua nỗi đau buồn tốt nhất chính là đi xuyên qua nó! Còn tôi, tôi cũng “ném” vào cuộc sống những điều mới lạ. Tôi học làm

bánh kem, tôi đi du lịch, tôi viết những ca khúc mới... Và tôi cũng đã nhận về từ cuộc sống một thông điệp rằng nó vẫn yêu tôi như nó đã từng. Điều tuyệt vời hơn, tôi cũng đã làm bạn trở lại với người tôi yêu (nhưng thất bại), vì sau khi suy nghĩ, chúng tôi không muốn đánh mất đi tình bạn tuyệt vời đã có với nhau.

Tôi biết bạn (và chính tôi) sẽ còn gặp thật nhiều những điều tồi tệ. Nhưng tôi nghĩ, ngay trong chính những điều tồi tệ, nếu chúng ta biết

cách ném vào đó những chiếc boomerang tích cực, mọi thứ sẽ trở về một cách tích cực. Chúng ta là người quyết định cuộc sống của mình, nên khi chúng ta quyết định sẽ sống vui, thì chắc chắn chúng ta sẽ vui.

5. Những người thứ ba

Tôi còn nhớ một cảnh trong phim truyền hình nước ngoài tôi đã từng xem. Nhân vật có tên Chung Gia Hân đứng bên ngoài gõ cửa, còn bên trong là Mông Gia Tuệ và Lâm Phong. Lúc đó Chung Gia Hân vừa khóc vừa đẩy cửa, còn Mông Gia Tuệ thì hoảng hốt giữ chặt cách cửa ấy. Cảnh phim chỉ có vậy mà tôi nhớ hoài. Tối đó tôi còn viết bài hát *Cô gái trốn trong phòng*, nhưng rồi tôi xé đi, coi như nó chưa từng tồn

tại. Trong phim, Chung Gia Hân và Lâm Phong đã từng yêu nhau và Mông Gia Tuệ là người thứ ba. Một người thứ ba xinh đẹp... Tôi không hiểu sao tôi lại không ghét Mông Gia Tuệ. Dù tôi rất thích tình yêu của Lâm Phong và Chung gia Hân. Tại sao vậy?

Người thứ ba là một cụm từ thú vị. Hình ảnh hạnh phúc là hình ảnh của một đôi, một cặp, cứ đến ba là đã lẻ, không trọn vẹn nữa. Mà từ trước cho đến nay làm gì có tình yêu nào tồn tại giữa ba người...

Làm người thứ ba có đau không? Đau lắm! Đau xé lòng. Nhưng đã yêu, thì nào ai hiểu được... Tôi quan niệm, yêu là một cuộc tìm kiếm, Chúng ta không có đủ khả năng để biết ai sẽ là người cuối cùng đi đến hết con đường với mình. Cho nên đừng bao giờ cố bầu víu vào cái gì một cách tuyệt đối. Bạn yêu hôm nay thì biết hôm nay, đừng đại dột khăng định tình yêu này là mãi mãi. Tôi đã thấy nhiều người bỏ nhau chỉ sau vài tháng đám cưới. Tôi còn nghe ai đó đùa một câu đau lòng: “Tại sao người ta

ly hôn? Là vì người ta đã kết hôn!”.
Thế đấy! Chỉ nên giữ những gì thật
sự là của mình, trong thời điểm
hiện tại, mà thôi!

Và biết đâu những người thứ ba
thật lòng cũng sẽ có một ngày được
yêu trọn vẹn... Trong cái bể lều bều
đó có những cảm giác được yêu
thương trọn vẹn đã ngủ quên bất
ngờ được đánh thức. Có nỗi thất
vọng vì mãi không có được nhau.
Có nỗi ê chề vì yêu thương một
người mà cũng không dám. Có chút
thầm lặng mãi không nói được

thành lời. Tôi thương lắm cái phận làm người thứ ba. Nên ai đã và đang là người thứ ba, xin hãy vẫn yêu cho dù ngày mai có thế nào đi nữa. Bởi vốn dĩ là người thứ ba, phải yêu thầm lặng đã rất khổ và buồn rồi.

Cái phận làm người thứ ba...

Đến cả đau, cũng phải đau sau một người đến trước...

6. Duyên

Tôi đang ngồi trong phòng thì có một chú chim sẻ bay vào nhà. Nó lạc phương hướng rồi đâm đầu vào các góc nhà. Dĩ nhiên là tôi phải chụp nó lại, rồi thả cho nó bay ra ngoài.

Nếu một con người không vững vàng, cũng sẽ rất dễ lạc đường và hoang mang như con chim nhỏ đó, sẽ va côm cốp vào số phận đến tóa máu, kiệt sức. Nhưng con chim nhỏ đã có cái duyên với tôi, bàn tay tôi

mang nó trả về với bu trời. Chúng ta cũng vậy, sẽ có lúc tìm thấy “bàn tay” cứu rỗi tâm hồn mình.

Tôi nhớ lại một câu chuyện về một người hất tình ngồi khóc. Anh vừa bị bạn gái đá. Một nhà sư đi ngang qua, thấy cảnh đó bèn hỏi vì sao anh lại khóc. Anh bảo rằng anh rất yêu cô ấy, vậy mà giờ cô ấy vẫn ra đi theo một người đàn ông khác. Vị sư bèn lấy một tấm gương ra cho anh soi vào. Anh nhìn thấy trong gương là một bãi biển, và có một xác chết trên bãi biển đó. Một

người đàn ông đi ngang qua, thương hại cho cái xác, lấy tay vuốt mắt rồi dùng tấm vải che cái xác lại. Một lát sau, lại có một người đàn ông nữa đi ngang qua, người đó đã đem cái xác đi chôn cất cẩn thận. Nhà sư nói với anh: “Cái xác đó chính là kiếp trước của cô gái anh đang yêu, anh là kiếp sau của người đàn ông thứ nhất, người đã đắp vải cho cô ấy, kiếp này cô ấy trả cho anh như vậy là hết, người mà cô ấy nợ chính là kiếp sau của người đàn ông đã chôn cất cho cô ấy...”. Câu chuyện này ngụ ý rằng cái duyên

của cuộc đời không ai có thể dễ dàng nắm được, khi nó đến thì nó sẽ đến, còn lúc phải đi, ắt nó sẽ ra đi...

Bạn đã bao giờ nhìn thấy một người bạn cảm thấy tin tưởng và gần gũi, muốn chia sẻ và quan tâm, muốn áp đặt cho mình suy nghĩ rằng mình và người đó rồi sẽ là của nhau. Tôi đã từng rơi vào một tình huống như thế và tôi thường tưởng tượng về một viễn cảnh rất xa xôi, tươi đẹp nào đó... Kết quả như thế nào? Trật lất! Nếu người đó đúng là

của tôi, người đó sẽ tự đuổi theo tôi...

Nếu đúng là nhân duyên của bạn, đúng ngày đó, giờ đó, bạn và người ấy sẽ trông thấy nhau. Và cảm giác sẽ đến từ hai phía. Điều cần làm trước một nhân duyên là để cho nó được tự nhiên nhất! Bạn không cần phải dàn cảnh hay sắp đặt một cuộc hẹn, tự dừng nếu muốn gặp, hai người sẽ có cách để tìm nhau. Bạn không cần cố tỏ ra khác biệt với mọi ngày để mong mình trở thành người phù hợp với

họ, vì khi bạn tự nhiên nhất mới đúng với mẫu người họ đang tìm. Bạn chỉ cần làm một việc đơn giản: lắng nghe con tim mình. Con tim mách bảo bạn hãy nói gì đó với anh ấy thì bạn nói. Con tim bảo bạn hãy nắm tay anh ấy thì bạn hãy nắm. Nhớ là thật tự nhiên nhé!

Không chỉ con người mới có “duyên”, cái gì trong vũ trụ này cũng đều là duyên. Hiện tại tôi đang sống, tôi sẽ không thể thay đổi gì, vì mọi thứ đã được an bài. Được an bài, không phải là do trời,

mà do chính bàn tay con người tạo ra. Tác giả Minh Niệm [1] nói: “Nhân hôm nay là duyên cho tương lai và ngược lại, thế nên người ra mới gọi là “nhân duyên”. Không có cái duyên nào hoàn toàn mới, mà là sự cấu thành của nhiều duyên nhỏ trong đó đã từng gặp gỡ nhau. Vì vậy, nếu bạn muốn tạo ra những nhân duyên an lành trong tương lai, ngày hôm nay bạn hãy xây dựng những điều tốt đẹp quanh mình. Một ngày nào đó, những điều tốt đẹp sẽ đến với

[1] : Một thiền sư, tác giả cuốn sách *Hiếu về trái tim* do Nhà xuất bản Trẻ ấn hành năm 2010.

7. Những người nhiều chuyện

Khi còn bé, tôi sống trong khu nhà nhỏ ở đường Dạ Nam của quận 8. Cái xóm bé nhỏ mà ba mẹ tôi rất sợ khi nhắc về nó, vì nó chứa đựng cả một quá khứ cơ cực và chật chội. Nhưng tôi thích về thăm lại vì bên cạnh những khốn khó vẫn có nhiều điều để nhớ về nó.

Tôi nhớ một buổi trưa ngày tôi còn sống ở khu nhà nghèo nàn đó.

Một thằng bé bán vé số trạc tuổi tôi lên con động kinh ngã vật ra giữa đường, miệng sùi bọt mép và giãy lên đành đạch. Tôi chỉ biết đứng chôn chân trước khung cảnh hãi hùng đó. Còn bà Bảy nhà xéo nhà tôi mấy căn đã nhanh chóng đưa ngay cái khăn bà đang cầm vào miệng nó để nó không cắn phải lưỡi rồi bà la lên, bà con trong xóm kéo ra. Bà Út nhanh chóng lấy miếng chanh vắt vào miệng thằng bé để nó mau dứt cơn. Cả xóm tôi đã cứu mạng một người như thế!

Một buổi chiều năm tôi học lớp 12. Khi tôi vừa bước ra khỏi lớp để chuẩn bị về nhà thì bị xô đẩy lọt luôn xuống mười ba bậc cầu thang! Lúc đó tôi thấy nghẹt thở. Tôi va mạnh xuống từng bậc thang và đứng ở bậc thang cuối cùng.

Đám học sinh vây quanh tôi, đứa la đứa hét. Một đứa gọi thầy giáo, đến giờ tôi vẫn không biết tên thầy giáo đó. Thầy bảo tôi đừng đứng dậy ngay, cứ ngồi đó, thở chậm chậm cho đến khi thở được bình thường. Cứ thế sau vài giây tôi

tỉnh táo lại, hai bạn khác dìu tôi xuống nhà xe ngồi nghỉ...

Khi tôi qua nước ngoài, chị gái tôi chỉ dặn dò về sự nguy hiểm của những kẻ giết người ở Malaysia. Tình trạng này nguy hiểm tới mức ngay khi bạn vừa có một cái sim, gọi cuộc gọi đầu tiên là ngay hôm sau đã có kẻ sẵn sàng gọi vào số đó để lừa bạn. Và vì không một ai quan tâm đến ai trong cái sự phát triển của hệ thống xã hội tự động đó nên bạn có thể bị giết mà không ai biết. Khi cướp vào chợ, bạn phải

đưa hết tiền không thì biết mùi ngay tức khắc! Một đồng nghiệp cũ của tôi khi về Việt Nam làm việc đã từng phải thay đổi cách sống, vì những ngày ở Nga anh phải đối mặt với một tình trạng khủng khiếp: bị đánh ngoài đường. Bọn côn đồ chẳng cần lý go gì, thấy anh đáng ghét là chúng cho anh vào bệnh viện ngay. Và cảnh anh nhớ nhất là sự ung dung của những người trên xe điện hôm đó, với những tờ báo trên tay và ánh mắt lạnh lùng.

Trở lại câu chuyện trên, đôi khi

bạn đi qua một đám đông xúm xít trên đường ở Việt Nam và sẽ buột miệng: “Hiếu kỳ, nhiều chuyện!”. Nhưng bạn hãy tưởng tượng nếu một ngày bạn gặp nạn giữa đường, sẽ thật may mắn khi xung quanh bạn có rất nhiều người để ý đến bạn. Bởi trong đám đông “nhiều chuyện” vây quanh bạn, sẽ có một người gọi cấp cứu, hoặc lên tiếng đòi lại công bằng khi thấy bạn bị ức hiếp. Sự “nhiều chuyện” đó, so với sự lạnh lùng bỏ mặc người khác sống chết ra sao, cái nào rẻ tiền hơn?

8. Sự tôn trọng

Cuốn *Trong chớp mắt* kể về nghiên cứu đặc biệt của một trường đại học ở Mỹ. Học mời các cặp vợ chồng đến tham dự và sử dụng những thiết bị đặc biệt để quy những cảm xúc của họ ra thành các chuỗi mật mã. Ví dụ giận hờn là 12, thương yêu là 2, căm bẳn là 4... Dựa trên những phản ứng nhỏ nhất trong vòng mười lăm phút của các cặp vợ chồng này, họ sẽ dự đoán kết quả của cuộc hôn nhân sau năm năm chính xác đến chín mươi lăm

phần trăm!

Nổi bật trong các cặp đó là một đôi ăn mặc thời trang, nhìn rất hài hước và sâu sắc. Hai phút đầu họ nói chuyện bình thường. Nhưng đến khi nói về con chó cưng của cô vợ, các cảm xúc bắt đầu xuất hiện.

Người ra nhận thấy trong chuỗi cảm xúc của cô vợ có mã số biểu thị sự coi thường đối với người chồng, mặc dù chỉ là chuyện con chó. Và đúng như các chuyên gia dự đoán, sau một thời gian ngắn họ ly dị.

Tôi đã từng nhìn thấy ba mẹ cãi nhau. Nói chung là long trời lở đất. Ba mẹ tôi có vẻ khắc khẩu, cứ nói chuyện vài câu là lại thành ra cãi nhau. Nhưng những khi đi dự tiệc hoặc đi chơi xa cùng với bạn bè, tuyệt nhiên lại thấy họ nhường nhịn nhau đến lạ lùng. Không phải chỉ vì lịch sự, tôi hiểu vậy, mà vì bản thân người này rất muốn giữ thể diện cho người kia. Ở nhà thì sao cũng được, có thể ba tôi không bằng lòng mẹ thế này thế nọ, có thể mẹ tôi nói nhiều và nói dai thật,

nhưng đó vẫn là vợ của ông, và ông cần tôn trọng dù thế nào đi

Tôi cũng từng nghe một chị kể chuyện người yêu của chị bị người ta bôi bác và nói xấu. Chị ngồi nghe người ta mĩa mai anh mà chỉ im lặng không biết nói gì. Nhưng chị cứ mãi ôm nỗi buồn ấy. Khi chị kể lại cho tôi nghe, giọng chị nghẹn ngào, nước mắt tuôn rơi, chị nói chị thấy người ta nói anh như vậy chị đau lòng lắm. Tôi hiểu, ngoài tình yêu ra, với chị, anh còn là một điều thiêng liêng mà chị hằng tôn

trọng...

Có nhiều thứ cao cả hơn tình yêu đôi lứa mà có khi kể cả những người đang yêu cũng không nhận ra. Tình yêu như là một cái cây được lai tạo từ nhiều giống cây khác nhau, nên khi ra quả nó cũng cho ra nhiều loại quả khác nhau. Và cũng vì thế ta ghép vào cây tình yêu những gì, khi ra quả nó cũng sẽ ra những thứ ấy. Khi ta ghép niềm tôn trọng vào cây tình yêu, ta sẽ có được sự tôn trọng ấy khi tình yêu kết trái. Còn nếu ta bỏ hạt giống

hay ghép cành từ sự khinh thường, thì tình yêu cũng sẽ cho ra loại quả của sự khinh thường.

Yêu một người, hoàn toàn không dễ. Ta có thể giữ lấy họ mãi mãi hay chỉ là có họ để thỏa nỗi hã hê thì chính ta là người hiểu rõ nhất. Nên tôi sẽ không bao giờ vội vàng để có một tình yêu chỉ là để - cho - có. Tôi muốn tình yêu được xây dựng trên sự tôn trọng, thậm chí là kính trọng. Chỉ có điều đó mới giữ một người không làm điều có lỗi với người còn lại, để “yêu và

được yêu” luôn tồn tại giữa hai người.

9. Hãy... nói dối nhau đi!

Ngày xưa tôi vẽ rất đẹp. Cô giáo chủ nhiệm hay nhờ tôi vẽ tranh minh họa cho những bài học đạo đức. Có lần tôi vẽ minh họa cho chuyện những đứa trẻ đi chơi về rồi còn nói dối, bị ba mẹ phạt gấp đôi, tay vẽ mà miệng cứ ê a: “Nói dối này! Ba mẹ giận gấp đôi, giận gấp đôi...”. Có lẽ đó cũng là tâm trạng của những người bị nói dối, giận gấp đôi, tức gấp đôi.

Tôi cũng không nhớ rõ lần đầu tiên mình nói dối là khi nào. Tôi chỉ nhớ tôi thường xuyên nói dối, nói dối siêu đẳng, nói dối mà nét mặt luôn ngây thơ. Nhưng ấy là khi còn bé. Bây giờ với tôi nói dối đã mang một ý nghĩa khác, không chỉ đơn thuần là để tránh né một cái gì đó nữa rồi.

Nếu có dịp, bạn hãy tìm xộ phim có tựa đề là *Phát minh ra nói dối*. Bộ phim kể về một thành phố mà ở đó con người luôn nói thật. Không biết vì sao họ không thể nói những điều

trái với sự thật, và từ đó gây ra những chuyện khôi hài kèm thảm họa. Người bồi bàn bung ly nước ra và nói: “Tôi vừa ném thử ly nước của ông ở mép bên phải!”. Người con gái trong buổi hẹn đầu tiên bảo rằng: “Em không muốn con em sau này bụng phệ và mũi hếch như anh”. Người con trai bảo: “Em thật đẹp, anh mong cuối buổi hẹn này chúng ta sẽ làm tình với nhau”. Đồng nghiệp bảo bạn rằng: “Tôi ghét anh! Và tôi luôn ghét anh, tôi còn đi nói xấu anh nữa, anh hãy biến đi vì anh là kẻ thất bại”. Thay

vì “See u again!” họ sẽ nói: “Mong là không phải gặp lại anh lần nào nữa”.

***

Lúc đó chúng ta mới biết những lời nói thật đôi khi rất tàn nhẫn. Cuộc sống của chúng ta sẽ là thảm họa nếu từ sáng đến tối cứ phải nói thật và chỉ sự thật. Nói dối để người khác không bị tổn thương, để không gây ra một nỗi đau nào thì hoàn toàn có thể cảm thông. Hãy nói dối, chứ đừng lừa gạt, đó là

hai khái niệm hoàn toàn khác nhau.

Tôi đã từng xem một bộ phim, khi mẹ của nhân vật chính trong phim sắp chết, anh đến bên cạnh bà và kể cho bà nghe về thiên đường. Anh ta nói: “Khi mẹ chết đi, hằng ngày mẹ sẽ không còn đau đớn như thế này và mẹ sẽ gặp lại những người thân, hãy nói với bố dùm con là con rất nhớ ông. Mẹ sẽ được ăn thoải mái những mùi vị kem mà mẹ thích. Mẹ sẽ được đi bất cứ đâu chỉ trong một cái nháy mắt...”. Và bà mẹ đã chết trong

niềm hạnh phúc vô biên, trong những lời nói dối của tình yêu thương.

Chúng ta sống giữa những lời nói dối, thậm chí có kẻ còn lớn lên trong những lời nói dối. Nếu chúng ta cứ vịn vào đó để trách cứ và quay mặt đi, phải chăng là quá cực đoan? Sao lại không chấp nhận lời nói dối trong khi chúng ta không đủ bản lĩnh đón nhận một lời nói thật?

Hãy nói dối đi! Nhưng hãy hiểu rằng lời nói dối sẽ càng đắt giá, nếu

trước đó con người sống thật với nhau, quan tâm đến nhau bằng trái tim chân thành.

Và, một lời nói dối hợp lý đôi khi đáng nghe hơn một lời nói thật đau lòng.

10. Đồng tính

Có một trailer phim đồng tính Việt được đăng tải lên mạng, trong đó nhân vật chính thích giả gái và trang điểm, mặc đồ rất lòe loẹt. Cái tôi thấy buồn cười nhất là một bình luận của ai đó bên dưới: “Trời ơi, tôi muốn thét lên với mấy cha đạo diễn ngàn lần là đồng tính không phải như vậy!”.

Vậy đồng tính là như thế nào?

Có phải rất hay nói tục, xài từ

lóng, chửi thề và lòe loẹt? Không hẳn! Trừ một số người thích thể hiện điều đó ra, có những người không như thế! Và nhiều gã đàn ông một trăm phần trăm cũng lòe loẹt, dùng nhiều từ lóng.

Có phải họ rất éo lá? Cũng không hẳn! Nhiều người đồng tính tôi biết vô cùng nam tính, không phải là cố “gồng” để nam tính, mà thật sự là như vậy. Chỉ khác là họ không có hứng thú với phụ nữ thôi!

Và rất quan tâm đến sex? Lại

càng không! Thời gian gần đây nhiều thông tin đại chúng công bố những vụ bê bối của giới đồng tính liên quan đến sex, và quả thật có những người như thế nên người ta mới quy chụp. Nhưng người đồng tính cũng có cuộc sống tâm hồn đẹp và cao quý.

Vậy, người đồng tính là gì? Họ là con người!

Tôi nhớ hoài một cảnh trong bộ phim về đồng tính nữ *Saving face*. Một cô gái bước ra giữa chốn đông

người bảo với một cô gái khác: “Nếu yêu em, hãy ôm em trước mặt mọi người, em sẽ không ra đi nữa”, nhưng người kia không dám và họ chia tay.

Suy cho cùng, thể diện, danh dự nặng bao nhiêu? Khi ta vì nó mà đánh mất người ta yêu dấu. Ngành giải trí nhiều gay, les và bisexual. Thần tượng của bạn, cho dù rất manly với bạn, nhưng có thể anh ấy cũng như bạn, cũng cần một bờ vai rắn chắc để tựa vào. Đó phải chăng là điều bất thường? Khi anh ấy

cũng cần được yêu, cần được quan tâm chăm sóc mỗi khi yếu lòng. Và cần một nơi để trở về thanh thản nhất, không lo nghĩ và sợ hãi cuộc đời hung tợn ngoài kia. Vậy mà tôi thấy nhiều bạn và nhiều tờ báo cứ thích “hỏi tới” những chuyện này. Hỏi ra rồi sao? Rồi ta vẫn sống đời ta, họ vẫn sống đời họ, có ai sống dùm cho ai? Nhưng sự tổn thương và xúc phạm là có thật

Việc tác động vào cuộc sống người khác cũng có nhân quả, khi bạn gây xáo trộn tâm tư người

khác, bạn đã nợ họ một món nợ cảm xúc, vũ trụ sẽ có trách nhiệm lấy lại từ bạn để trả cho họ. Nên thần tượng của bạn không nói, đôi khi còn là vì họ không thể lường trước được thông tin đó sẽ gây ra những hậu quả gì. Và tại sao ta không thể yêu quý một người chỉ vì tài năng và tính cách của họ? (Thậm chí tôi biết những người thích đào bới giới tính của người khác, thật ra cũng là những người... y chang!)

“Phải, em bệnh. Bao nhiêu cô gái không thích lại đi thích anh.”

Đó là một câu thoại nhỏ trong một bộ phim mà tôi quên mất tên. Dù nhỏ, nhưng chứa đựng một thông điệp lớn: Ngay trong chính những người đồng tính, họ luôn mang một gánh nặng tâm lý khổng lồ. Vì thế, sẽ rất độc ác, nếu ta giẫm gót giày vào vết thương vốn có của người khác.

Những ai đang xem đồng tính là một, tôi xin can! Vì đó sẽ là hành động gián tiếp gây tổn thương cho người yêu thương bạn khi bạn rời xa họ và trở về với giới tính thật.

Những ai đồng tính mà vẫn vò vẹt với một mối tình khác giới, tôi cũng xin can! Vì đó cũng là hành động gây tổn thương đến cuộc đời người khác, nếu không yêu, hãy để người đó tìm thấy một nửa thật sự của họ. Nếu bạn có một người bạn. Hãy quan tâm người đó đối xử với bạn như thế nào. Hãy nhìn xem cách họ chọn để giúp đỡ bạn ra sao. Chứ đừng chọn vì họ mang giới tính nào. Còn nếu bạn yêu một người. Hãy chăm sóc và quan tâm tới người ấy đúng như những gì bạn muốn. Hãy xem cách họ hy sinh

những gì chỉ để nhìn thấy bạn hạnh phúc. Chứ đừng nghĩ đến họ giống hay khác tôi. Vì tình yêu thương là sự kết nối của hai tâm hồn. Chỉ thể xác mới có “nam, nữ”. Chứ tâm hồn và đạo đức thì làm gì có “đực, cái”! Phải không?

“Ồ kìa, các chị! Em có khác gì các chị khi em cũng yêu và muốn được yêu!”

...

“Em là ai?”

“Là Romeo.”

“Chúng tôi yêu Romeo.”

“Yes, me too!”

(Trích vở kịch *Lòng người trong mộng*)

11. Chỉ là anh ấy chưa chọn bạn mà thôi!

Tôi không thể đếm hết trên thế giới này một ngày có bao nhiêu lời tỏ tình được nói ra, bao nhiêu người trong số đó thành công và bao nhiêu người trở về với nỗi thất vọng ê chề. Nhưng tôi biết có rất nhiều người đã không ngại nói lời yêu nhiều hơn một lần, không sợ sẽ thất bại thêm một lần nữa.

Đó là khi họ đã đi một vòng quá

xa, gặp quá nhiều chuyện và họ biết không ai có thể làm họ có những cảm giác đặc biệt ngoài người họ yêu. Thì không có sự xấu hổ hay muõi mặt nào đủ sức kéo họ ra khỏi việc tiếp tục chinh phục trái tim người yêu dấu.

Và hôm nay, bạn tôi đã thất bại trong lần nói yêu đầu tiên...

Chỉ là anh ấy chưa chọn bạn mà thôi... Bởi bạn chưa làm được điều gì gây một ấn tượng mạnh đủ để anh ta nhớ đến bạn. Trong hàng

vạn cô gái sẵn sàng làm mọi thứ cho anh ta, một hộp cơm hay một ly cà phê dù được làm với cả tấm lòng của bạn cũng chưa đủ cho tình yêu bắt đầu. Rất dễ để biết tôi đang yêu, nhưng không thể biết tôi yêu khi nào và không thể phân biệt được lẫn ranh mong manh giữa yêu và ngưỡng mộ. Sự ngưỡng mộ không khác tình yêu là mấy, chỉ là trong đó, một người sẽ luôn chạy theo một người, làm theo một người và quên mất bản thân mình là ai. Người bạn ngưỡng mộ thì sẽ không ngoáy mũi, không chửi thề,

không ở dơ, thậm chí là không... đi vệ sinh!

Chì là anh ấy chưa chọn bạn mà thôi. Nhưng không có nghĩa là anh ta sẽ mãi mãi không chọn bạn! Vì cũng như trên, sẽ không thể biết tôi yêu khi nào. Biết đâu một ngày không có hộp cơm hay ly cà phê của bạn anh ta lại thấy nhớ. Những gì chân tình nhất rồi sẽ được cảm thấu, cũng bằng sự chân tình, không lời, không ngôn ngữ, chỉ có cảm giác mà tự lòng hiểu với lòng. Vì thế bạn không được nản. Mà

phải tự xác định x đó có thật sự là người đáng để bạn hy sinh. Nếu không thể phân tích được, cứ mãi vò đầu bứt tai không hiểu sao không rời xa anh ấy được, thì tôi cũng bắt đầu tin rằng bạn đang yêu thật sự. Chứ nếu yêu mà giải thích được tôi yêu ai vì cái gì, thì tôi sẽ phải yêu rất nhiều người giống họ trên thế giới này, phải không?

Chỉ là anh ấy chưa chọn hạn mà thôi! Nên anh ấy chắc chắn sẽ cho

bạn một cơ hội, bạn cũng phải cho bạn một cơ hội nữa. Niềm hy vọng cho tôi những điều lý tưởng lắm, thậm chí còn đẹp hơn cả khi bạn đã đến được với điều bạn muốn. Như anh bạn tôi mê mãi những cảnh tuyết rơi ngập đường trong các bộ phim Hàn Quốc, chỉ đến khi đi du học, sống chung với tuyết anh ta mới hiểu nó vừa... dơ vừa lạnh lẽo.

Và khi anh ấy chưa chọn bạn, bạn cũng phải cười, vì bạn có nhiều hơn hẳn người anh ấy chọn một giấc mơ.

12. Đừng đòi hỏi quá nhiều ở một con chó!

Để xem, tôi đã nuôi chó được hai năm. Kinh nghiệm không nhiều mà cũng không ít. Đi làm về mà dòm thấy tụi nó là cũng vui vui trong lòng. Chó là loài động vật thân thuộc và gần gũi với con người suốt bao đời nay, được yêu thương và chăm sóc hơn hẳn những loài khác.

Có một đặc điểm của loài chó

mà tôi rất ấn tượng, đó là cho dù người chủ có đánh đập nó tàn nhẫn đi chăng nữa, lần sau nhìn thấy chủ nó vẫn quẫy đuôi mừng và đi theo. Chó là loài trung thành, sống rất tình cảm.

Tuy nhiên, không phải vì quá thân thiết mà bạn có thể đòi hỏi ở loài vật này những điều vượt xa bản năng của nó.

Bạn không thể yêu cầu nó ngừng ăn món nó thích! Chó là loài háu ăn và hư ăn, khi nó đang ăn thì

ai tới gần nó đều cần để bảo vệ món ăn đó. Nghĩa là một con chó đã chọn được món ăn nó thích, thì nó sẽ ăn, và những người xung quanh có nói gì hay tẩy chay nó, nó cũng sẽ ăn>

Bạn không thể yêu cầu nó... biết điều! Vì nó không biết “biết điều” là cái gì, hoặc là nó biết, nhưng nó định nghĩa “biết điều” theo ngôn ngữ giống loài của nó. Vậy nên bạn nói nó đừng làm cái này, sẽ có hại cho người khác đấy! Nó cũng đành chịu thua.

Bạn không thể yêu cầu nó...
đừng sữa! Nhiều người nuôi chó
lâu năm, muốn chó ngừng sữa thì
phải đánh mạnh tay hoặc hét lớn,
nói chung phải có cái gì đó giáng
xuống đầu con chó thì nó mới
ngừng sữa.

Bạn không thể yêu cầu nó...
đừng tà giáo. Vì nó cũng không biết
“tà giáo” là cái gì. Hành động của
nó, bạn cho là “tà giáo”, nhưng đó
chỉ là cách nghĩ của bạn thôi, với nó
có khi đó lại là cách chứng minh tôi
khác biệt.

Bạn không thể yêu cầu nó... biết yêu thương đồng loại. Đôi khi vì miếng ăn hay sở thích của nó, nó cũng sẽ... cắn đồng loại.

Ôi trời! Người nuôi chó Việt Nam khác người nuôi chó nước ngoài. Ở nước ngoài nuôi kiểu khác, ở Việt Nam nuôi kiểu khác. Chó ở nước ngoài tự do hơn, vì người nuôi chó hiểu hết mọi quy tắc cơ bản của việc nuôi chó. Còn một số người Việt nuôi chó mà nuôi theo kiểu nước ngoài, bà con chòm xóm dòm thì thấy có vẻ “Tây” lắm,

nhưng mà rồi chẳng ai dám đến gần nữa. Chó nuôi theo kiểu nước ngoài tự do quá, tới gần nó cắn!

13. Đừng hâm lại cà phê!

Trong một chuyến đi chơi cùng những người bạn cũ, tôi đã rất ngạc nhiên khi thấy hai người bạn ngày xưa không thềm nhìn mặt nhau giờ đã nói cười ríu rít. Hỏi lại là có còn nhớ chuyện ngày xưa đã giận nhau vì điều gì mà đến mức không nhìn mặt thì hai đứa lắc đầu. Thời gian trôi qua nhanh quá, đã năm năm, những giận hờn bỗng hóa thành bong bóng xà phòng. Thế mà lúc xưa tôi bảo, thôi ra trường rồi, có gì

bỏ qua hết cho nhẹ, làm bạn đã bao lâu mà không nhìn mặt sao đặng thì đưa nào cũng kiên quyết: “Tao giận nó suốt đời”. Khi nhớ về nhau, hai người bạn đã không còn hằn học, tôi vui lắm. Tự lúc nào họ bước ra khỏi tầm mắt nhau, không gặp nhau hàng ngày thì còn có gì để giận? Không nghe được tiếng nhau biết lấy có gì để hờn? Và khi gặp lại, niềm hạnh phúc tái ngộ xóa sạch mọi vách ng filepos-id="filepos225153">

Khi nhớ về một ai đó, tôi hay

nghĩ đến những điều tốt đẹp đã từng có với họ hơn là những nỗi đau. Và chỉ cần một tín hiệu tích cực, tôi sẵn sàng “buông súng” để khởi đầu lại một mối quan hệ. Điều đáng phải suy nghĩ đó là mong cho người xung quanh cũng giống như vậy, sẽ tập được thói quen nhớ về nhau bởi những điều tốt đẹp, khi đó trái tim sẽ có cách tự chữa lành những tổn thương.

Người thích uống cà phê đều biết rằng nếu cà phê đã nguội thì đừng đem hâm nóng, vì vừa mất đi

hương vị vừa tăng vị đắng gấp
nhiều lần. Cũng giống như vậy,
những gì đã cũ, đã không còn trong
thì hiện tại thì cũng xin để nó được
ngủ yên hoặc vĩnh viễn biến mất.
Để khi nghĩ về nhau, khóe môi sẽ
được dịp nở nụ cười...

14. Hãy về nhà khi có thể

Lúc còn sống ở khu nhà cũ, những dịp thức khuya được tôi xem như một lễ hội. Đặc biệt nhất là những ngày Tết, khuya bọn trẻ con không cần phải leo lên giường đúng giờ nữa.

Khu phố cũ cho đến tận bây giờ vẫn có người bán đồ ăn khuya. Và nếu tôi đang gần đó trong một khắc khuya lơ khuya lắc, tôi sẽ chạy

ngang chỉ để nhìn một chút...

Những khi tôi sắp đi ngủ, nếu ai đó trong nhà bật ti vi, trong lòng tự thấy yên tâm lạ, giấc ngủ cũng vì thế mà đến nhanh hơn, không mộng mị, dù là mộng đẹp hay cơn ác chiêm bao. Hình như mỗi người chúng ta đều sợ và lo lắng bởi cảm giác phải ở một mình. Cho nên, nếu còn ai đó xem ti vi, nghĩa là vẫn còn một người đứng sau lưng mình. Điều đó hạnh phúc hơn cả việc được ăn những món ăn đắt tiền rồi trở về nhà mà không có ai đợi cửa.

Bao nhiêu năm trời, nếu không có việc khẩn cấp, tôi sẽ phải về nhà. Không ngủ lại ở đâu khác ngoài căn phòng này. Ba giờ sáng, bốn giờ sáng vẫn phải về. Nhiều khi về nhà, thấy ba hay anh trai còn ngồi coi đá banh, tự nhiên hân hoan và vui vẻ hẳn, những mệt mỏi hay cáu gắt vì ai đó ngoài đường nhanh chóng tan biến, chỉ còn lại cảm giác thân quen khi về đến nơi tôi vốn thuộc về>

Có những lúc chạy xe trong trời mưa lớn. Mồi đánh bò cạp, tay chân lạnh cóng, thêm cảm giác chui

trong mền. Rồi những sáng mưa lất phất nằm lười nhác nhìn ra khung trời loáng thoáng mưa, thấy yên lòng đến lạ thường...

Mỗi người đều có những dự định lớn lao, nhiều khi chạy đua với thời gian và không bao giờ nhìn lại. Điều đó cần cho tuổi trẻ, nhưng không có lợi cho sự bình yên. Bình yên và cảm xúc chính là cái đỉnh cao nhất mà con người thêm muốn sau nhiều thứ, và nếu mãi mê rong ruổi bạn sẽ đánh rơi nhiều điều hơn bạn tưởng.

Thế nên tôi thềm một bữa cơm có mặt cả nhà. Thích đi siêu thị với ba, thích đi bơi với thằng út, hay đơn giản là tự nấu cho tôi một bữa ăn. Thích chọc đẽ bị mẹ mắng, thích bày bữa lung tung cho bà ngoại la, thích tắm cho con Boo và dùng chân khều khều con Lucky.

Nếu đang đọc những dòng này, bạn hãy dừng lại một giây và hạnh phúc với những gì bạn đang có. Có thể ngày mai bạn sẽ quên và tiếp tục chạy theo điều bạn ao ước, nhưng chí ít bạn cũng sẽ hiểu rằng

khi bạn có gia đình, nghĩa là sẽ luôn có một nơi để quay về. Tất nhiên, họ sẽ bật ti vi và xem trong khi bạn say mê ngủ.

Vì thế, hãy về nhà ngay khi có thể! Nhé!

15. Bài học vỡ lòng

Sáng tôi dậy trễ nhưng chạy xe đi làm vẫn rất ung dung, vì tôi không ưa chạy nhanh, ghét tốc độ. Ở phía bên kia đường hình như người ta đang chơi đá gà. Một đám đàn ông đang tùm năm tùm ba la hét cổ vũ. Còn dưới chân họ là một đôi gà. Con gà thứ nhất đang hăng hái mổ, đập con gà kia. Còn con thứ hai, đã gần như kiệt sức, nằm cứng đờ ra như chết. Tôi không biết họ cổ vũ cái gì: chắc họ cần một cái chết để thỏa cơn khát chiến thắng.

Cách đây một năm, cư dân mạng phần nộ trước clip một đám trai trẻ quăng con chó vào bao tải rồi dùng gậy đập liên tục đến khi con chó chết mới thôi. Chúng bệnh hoạn quay clip lại để làm bằng chứng cho việc sát hại một sinh mạng.

Cũng cách đó không xa, người ta rí tai nhau về một con bé giết mèo bằng giày cao gót. Đâu đó trên mạng, một ca sĩ, diễn viên Hồng Kông đăng trên blog bức hình con

mèo bị nhốt trong bình sữa, cho dù sau đó cô bảo là hình photoshop, nhưng vẫn không thể nào khiến người ta thôi ghê tởm.

Có một điều sâu thẳm trong tim mình mà tôi biết đó là: Tôi sợ đau! Và khi tôi sợ đau thì người khác cũng sợ đau như vậy. Tôi từng nhìn thấy và tham gia vào trò đốt kiến bò ngang tường cùng đám trẻ trong xóm. Cho đến khi một đứa buột miệng: “Tao mà bị đốt vậy chắc đau dữ lắm”, tôi mới mơ hồ hình dung trong đầu về sự sống. Và từ đó, đã

thôi những trò làm tổn hại đến sự sống.

Khi ông ngoại tôi mất, cả nhà khóc. Bà ngoại khóc, mẹ cũng khóc, dì Hai, dì Út cũng thét gào. Những điều mà chưa bao giờ tôi thấy ở họ thường ngày. Lúc đó tôi hiểu ông ngoại đã ra đi không bao giờ trở lại, và sự sống của ông, những vui mừng, buồn giận cũng theo đó mà không còn.

Người ta khóc ông, vì người ta thêm được nhìn thấy ông như ngày

xưa, điều mà không bao giờ còn nữa trên đời. Có một thứ đã vĩnh viễn mất đi, trôi vào hư vô của vũ trụ.

Những con chó, con mèo, con gà, con kiến đã mất. Chúng sẽ đi về đâu?

Có ai khóc chúng? Chúng chết trong im lặng.

Để hiểu được sự sống, bạn nên trồng một cái cây bên cửa sổ. Rồi mỗi ngày bạn thấy nó lớn lên. Thật

nhẹ nhàng và tươi mát. Lòng bạn chợt vui vì sự sống sao mà ngọt ngào quá!

Của biểu không bằng tấm lòng người biểu, sống lâu không bằng cách sống. Và nhiều người sao lại chọn cách tước đi mạng sống khác với một vẻ lạnh lùng cứ như đó là một điều bình thường?

Tôi nhớ mãi hình ảnh một con chó què trong khu chợ, người ta nói nó bị đánh què chân. Ngày nào nó cũng lết đi bằng ba chân, vậy mà nó

vẫn bình thản, có khi còn chạy học
tốc với cái chân què lết dài trên đất.
Sự sống, thật sự đáng trân trọng
lắm bạn biết không?

Khi ta trân trọng sự sống, tự
khắc ta sẽ biết cách sống hết lòng.
Hằng ngày, chúng ta sẽ học thêm
nhiều cách sống cho ý nghĩa, vì còn
rất nhiều sinh mệnh thềm được
sống mà không thể.

Hãy trân trọng sinh mệnh của
mình cũng như những sự sống
khác, đó là cách để học nhanh nhất

bài học vỡ lòng làm người.

16. Hét to vào mặt!

Hôm qua xảy ra vụ cháy nhà gần khu tôi ở. Chị Hai tôi qua phòng kêu kêu bảo là đang có cháy nhà kia! Đang đêm mà điện cúp, xe cứu hỏa hú còi inh ỏi.

Bỗng nhiên tôi hoang mang, không biết phải làm gì. Một chút phản ứng cũng không có. Tôi thấy mình bất lực trước những chuyện kiểu này. Rồi mọi chuyện cũng qua nhưng nó đã làm tôi thực sự sợ hãi.

Sợ vì không thể biết trước chuyện gì sẽ xảy ra. Tôi muốn học thật nhiều thứ, muốn sống một cách vồn vã, sống như chết đói cái sự sống mỗi ngày.

Một trong những việc mà người lính cứu hỏa phải làm khi cứu người bị kẹt trong đám cháy đó chính là hét thật to vào mặt họ! Vì đa số những người tử nạn trong các vụ cháy là do não bị tê liệt vì gặp chuyện bất ngờ, tay chân bỗng cứng lại và đứng đờ người ra. Hét to vào mặt họ là để giải thoát họ

khỏi cơn tê liệt và giúp họ trở lại là chính mình.

Ước gì khi tôi “cứng đờ” như vậy, cũng sẽ được ai đó hét to vào mặt...

17. Khi thương

Khi em nói với anh là “Em yêu anh”, anh tin rằng điều đó là sự thật. Nhưng anh biết ngay sau lời yêu đó một giây, tình yêu trong em đã khác. Có thể là yêu nhiều hơn, cũng có thể là ít đi, và cứ thế, mỗi một giây trái tim lại đập những nhịp khác nhau. Yêu không bao giờ là vĩnh cửu, cảm giác cũng thay đổi nhanh, trong từng khoảnh khắc, với từng người.

Nhưng khi thương...

Là khi mà ba mẹ anh có thể sống với nhau đến ngàn này tuổi.

Tình cảm đó không thể gọi là yêu nữa, vì nó không say đắm, không mong nhớ và cuồng nhiệt như lúc ban đầu. Vậy mà anh thấy điều đó thiêng liêng hơn bất cứ tình yêu nào.

Là khi một tình yêu chấm dứt. Ta vẫn nhìn về người đó với tất cả sự quan tâm vốn có. Không nói xấu, không hằn học. Ta muốn người đó khi không có ta vẫn vui, muốn những điều tốt đẹp đã có không bao giờ mất đi, và muốn bên cạnh chia sẻ nhưng không còn mong

chiếm hữu. Điều đó thiêng liêng hơn một tình yêu kết thúc trong âm ảnh và dần vạt nhau.

Là khi vỗ đồm độp vào vai bạn thân bảo: “Cấm mày buồn nữa! Tao không rảnh để ngồi nghe đâu nha!”. Nhưng bụng bảo dạ phải kìm lòng không khóc theo nó.

Là người đã đi xa, nhưng có dịp chần chần sẽ quay về khu phố cũ. Bồi hồi nhận ra mình đang mất đi những gì trong hiện tại, vì đã lỡ giam lỏng quá khứ, nên day dứt sẽ

trôi mãi đến tương lai.

Là không ngừng cho bản thân cơ hội để thứ tha. Trong mọi chuyện, không có lỗi lầm nào chỉ từ một phía. Cái lỗi lớn nhất của bản thân là tạo điều kiện cho người ta có lỗi với mình.

Khoảng cách giữa yêu và thương ngỡ là mong manh nhưng rất rành mạch. Cái nào cao hơn cái nào, tự bản thân người ta qua trải nghiệm sẽ hiểu thấu. Chỉ biết rằng, thương ai đó rõ ràng là một cái nợ. Mà để

trả hết cái nợ này, một cuộc đời là chưa đủ...

18. Những cô gái yêu con trai đồng tính

M. của tôi vốn dĩ là một cô gái thông minh và bước ra đời sớm. M. làm bánh rất ngon, nhà ở khu Dương Bá Trạc sát nhà cũ của tôi. M. đem lòng yêu chàng lớp trưởng. M. rung động khi thấy chàng năng nổ, mồm miệng nhanh nhẩu, rất hay đứng ra tổ chức những cuộc thi cho lớp.

Tôi cũng có lần gặp anh chàng đó. Và ở anh, có một nét... mỏng manh rất dễ nhận ra. Trong điệu bộ và cách nói chuyện nữa. Tôi quay lại

nhìn M., tôi vừa buồn cười vừa thấy thương bạn. Đã mấy lần tôi sém buột miệng hỏi thẳng: “Ừa, mày không thấy nó rành rành là... hả?”. Mà nghĩ kỹ lại thôi. Vài năm sau gặp lại. Tôi nghĩ chúng tôi đã lớn, có thể nói chuyện thẳng thắn với nhau. Tôi hỏi về chàng. Nàng vẫn thích chàng. Và nàng tỏ vẻ: “Tao biết nó gay lâu rồi mà!”.

Điều gì ở một chàng gay hấp dẫn phụ nữ đến vậy?

- Chàng rất đẹp trai! Vì chàng

rất biết cách chăm sóc bản thân mình.

- Chàng cao ngạo. Chẳng bao giờ chàng liếc nhìn phụ nữ nên luôn có một nét lạnh lùng thường trực. Mà càng lạnh lùng thì con gái càng mê.

- Chàng tâm lý. Chàng có thể ngồi nghe bạn nói hàng giờ liền và tư vấn đủ thứ trên đời cho bạn.

- Chàng thoải mái. Chàng sẽ mua thuốc tránh thai cùng bạn, hay

lê la cùng bạn hàng giờ để mua những thứ “trời ơi đất hỡi” của con gái.

- Chàng nam tính, đúng, thậm chí là siêu nam tính! Không phải trai đồng tính nào cũng éo lá.

...

Chàng có quá nhiều ưu điểm. Nhưng những ưu điểm đó không đủ lớn để che lấp đi một sự thật phũ phàng: Chàng không thể yêu bạn!

Cuộc đời này rất trớ trêu. Những chàng trai hoàn hảo, e là chỉ có trên phim. (Mà khối chàng diễn viên diễn đạt vai ấy trên phim cũng đã là gay rồi!). Những cô gái quanh tôi, rất nhiều cô thích lao đầu vào yêu những hàng trai đồng tính, rồi cuối cùng phải chấp nhận hai chữ “người thương” thay cho “người yêu”. Vì cũng là đồng hành, cũng có thể ôm lấy nhau, nhưng không thể có cảm giác hòa quyện giữa hai tâm hồn nồng nhiệt. Cũng chia sẻ, tâm sự, nhưng chỉ có thể, không thể đến

gần hơn, chỉ cần một vòng tay hay một chiếc hôn đã có thể xóa đi tất cả muộn phiền. Cũng quan tâm, quan tâm đến những điều vụn vặt, nhưng rồi bạn vẫn phải trả anh ấy lại với cuộc sống thật của anh ấy mà thôi.

Một số cô tôi biết đã từng mơ ước... lấy người ấy làm chồng! Vâng, chấp nhận luôn một người đồng tính làm chồng, miễn sao được kề cạnh. Còn các anh đồng tính, sẵn sàng gặt đầu để các cô làm bình phong cho gia đình và xã hội

khỏi nghi kỵ. Nhưng, đó chỉ là những thỏa thuận, không phải tình yêu. Trong khi hôn nhân rất cần phải có tình yêu. Những thỏa thuận đó khi vỡ ra sẽ làm rất nhiều người đau lòng. Vì thế giới này phẳng lắm, nào có ai giấu ai được cái gì lâu.

Đến giờ tôi mới hiểu tại sao có người từng nói tình yêu một phía không thể gọi là tình yêu. Bạn sẽ hỏi tôi, ôi thời gì mà toàn gay với les thế này?

Nếu đã lỡ yêu, bạn phải làm thế nào?

Cô bạn nhỏ của tôi đã nói về người yêu (một chàng gay) với vẻ mặt tự hào. Cô ấy đã chọn làm bạn, thay vì tiếp tục yêu như cũ. Vì sau nhiều chuyện, cô ấy hiểu ra rằng, những rung động thực sự sẽ chỉ đến khi trái tim nhìn thấy điều phù hợp với mong muốn của nó. Việc cố chấp yêu một người đồng tính sẽ gây tổn thương cho bạn và khó xử cho chàng. Điều đó cũng ngăn cản bạn đến với người đàn ông thật sự

dành cho bạn sau này.

Là bạn bè, không tốt hơn sao,
bạn sẽ còn chàng mãi mãi...

19. Tha thứ

Tôi từng giận một người bạn bảy năm! Bạn có từng như thế?

Đó là vì một hôm tôi chợt nghe thằng bạn thân nhất chê dàn máy vi tính nhà tôi là... đồ bỏ. Không cần biết nó nói đùa hay thật. Không quan tâm nó nói vậy là có ý gì. Tôi không thèm nhìn mặt nó đến nay ngót nghét đã bảy năm>

Tôi đã không nhớ đến những lúc cùng nhau chơi một trò game,

đã không nhớ những khi không có ai thềm đếm xỉa tới, chỉ có hai đứa đi cùng nhau thế nào, quên cả những buổi ăn trưa không có tiền thì bạn trả giùm. Chỉ vì một câu nói...

Mẹ tôi là một người coi trọng quá khứ. Bà thường nhớ và nhớ rất lâu những gì đã diễn ra. Bà có thể kể thao thao về những lúc đói khổ đã bị đối xử như thế nào, về chuyện dì Hai đã sai vặt tôi ra sao, dì Út ghét bỏ tôi thế nào... Lúc đó tôi cười: “Con chẳng nhớ, mà nhớ

cũng chẳng làm gì, sao mẹ thù dai vậy?”. Mẹ tôi không nhìn mặt hai dì của tôi lâu rồi. Họ cũng phá sản, nợ nần lâu rồi. Đến bây giờ họ cũng chẳng đến nhà tôi làm gì nữa, mẹ cấm cửa. Bà ngoại thì thương con, không bỏ đứa nào, nên khi mẹ tôi bảo bà lên ở cùng nhà tôi, bà từ chối. Mẹ giận cả bà. Tôi bảo: “Mẹ cũng chẳng giận ngoại được mấy năm nữa đâu, coi chừng sau này tiếc!”.

Trái tim con người nhỏ lắm. Nhỏ hơn chúng ta tưởng rất nhiều.

Một câu chuyện vui không làm tôi nhớ bằng một câu chuyện buồn. Người làm ta cười không khiến ta nhớ bằng người làm ta khóc. Chính vì vậy, sẽ thật khó khi quyết định tha thứ cho ai, cho điều gì hoặc cho chính mình. Nhưng chẳng bao giờ người ta tự hỏi, liệu những chấp nhất đó có làm cho mình sống thoải mái hơn, hay chính nó đang tước đi niềm hạnh phúc mình đang có? Khi có thể trả lời được câu hỏi này, bạn sẽ thấy mọi thứ oán hờn hóa ra thật... vô nghĩa! Nói như trong phim thì đời người có mấy cái

mười năm. Sao ta uống phí thời gian để trách hờn những điều vốn không thay đổi được?

Tôi tìm cách làm huề với bạn tôi nhiều lần. Mà không thể. Thời gian trôi qua, tôi đã khác, nó đã quá khác. Có muốn cũng không thể bắt cùng một nhịp như tình bạn trước đây. Tôi lỡ mất chặng đường lớn khôn cùng người bạn thân của tôi chỉ để mang lấy một gánh nặng suốt bảy năm. Và nhìn lại, tôi không những chỉ mất bảy năm mà mất luôn cả bạn.

Tha thứ là sự luyện tập của trái tim. Chỉ cần ta biết cách nói rộng trái tim ra, ta sẽ có được sức chịu đựng tuyệt vời. Theo khoa học, cứ mười lăm phút, máu và các tế bào trong não sẽ được thay mới dần một lần. Tức là cảm xúc tại thời điểm đó không bao giờ là mãi mãi. Giận rồi sẽ giận nhiều hơn, hoặc ít đi, hoặc đổi lại thành yêu thương chỉ sau vài phút. Chỉ là ta có đủ bản lĩnh để hiểu và chuyển hóa năng lượng xấu thành tốt hay không>

Một thanh niên sau thời gian tu

hành đã quyết định nghỉ tu để ăn chơi lêu lổng và trở thành kẻ phóng đảng, phong lưu trong nhiều năm. Một hôm anh tỉnh ngộ, muốn quay về tu hành. Anh bèn tìm đến vị sư phụ ngày xưa. Vị sư phụ giận anh, bảo là: “Nhà người muốn tu hành? Không được nữa...”, rồi ông chỉ ra cái bàn đá ngoài sân nói: “Chỉ trừ khi bàn đá nở đầy hoa!” Anh thất vọng ra về.

Sáng hôm sau, vị sư giật mình khi thấy chiếc bàn đá nở đầy hoa ngũ sắc. Ông hiểu ra mình đã sai,

bèn đi tìm chàng trai, nhưng không thể. Và bàn đá cũng chỉ nở hoa một ngày.

Không có lỗi lầm nào trên đời là không thể hối cải. Chỉ cần biết ăn năn, tức là đã rất đáng được tha thứ.

Lòng hối lỗi là một kỳ quan. Và ta sẽ đập nát kỳ quan đó bằng một trái tim lạnh lùng bỏ mặc...

20. Hẹn yêu

Trong bộ phim *Letters to Juliet*, ngoài những cánh đồng rộng thênh thang và khung trời mộng mơ của vùng Verona nước Ý, cô gái trẻ người Mỹ do Amanda Seyfried thủ vai đã tìm thấy một hành trình thú vị. Cô ấy nhìn thấy một bức tường, với đầy thư trên đó. Những người đau khổ vì tình yêu đã đến và viết những lời tâm sự lên đó. Và có những con người hằng ngày vẫn làm công việc đến lấy thư về và trả lời. Sau đó cô ấy cũng hứng thú

tham gia vào công việc trả lời thư tình yêu cho những con người đau khổ. Và cô ấy phát hiện ra một lá thư đã được gửi từ cách đó mấy chục năm...

Người phụ nữ gửi thư ấy giờ đã già. Nhưng chỉ với một lần liên lạc, Amanda đã gọi được người phụ nữ ấy đến Verona, và cả hai cùng làm một việc động trời: Đi tìm lại chàng “Romeo” của bà ấy!

Tôi sẽ không kể hết hành trình này. Vì bạn nên xem DVD để thấy

hết nét đẹp của phim. Tôi chỉ không ngừng thắc mắc về tình yêu tồn tại mãi qua nhiều năm tháng của những con người đó. Những trái tim không hẹn, nhưng cũng không bao giờ lỗi hẹn nếu có cơ hội được nhìn thấy nhau một lần. Khoa học chứng minh, tình yêu kéo dài ba năm. Còn niềm đau vì tình yêu sẽ nguôi ngoai sau bốn mươi hai ngày. Và cái gì lặp đi lặp lại hai mươi một lần thì sẽ trở thành>

Những con số khoa học khan này không nói lên điều gì. Vì

tôi biết những chuyện tình dài hơn ba năm. Những nỗi đau dài hơn bốn mươi hai ngày và cả những thói quen phải rời xa dù lòng không hề muốn, vì những người tôi chờ không bao giờ đến. Còn những người đang đến, tôi chẳng chờ...

Tôi có rất nhiều cái hẹn.

Cái hẹn trong lưu bút của một người bạn về việc sẽ gặp lại nhau khi cả hai đứa đã thành đạt. Cái hẹn của người thầy rằng hãy trở về khi con có thể. Cái hẹn với một

người sắp đi xa là sẽ thương nhau mãi nhưng tôi chưa có một cái hẹn yêu nào đủ để lòng thấy ấm áp cho một mùa yêu thương đang về.

Yêu sao lại phải hẹn? Tôi rất cần một cái hẹn yêu để lòng từ tốn và nhẫn nại hơn chút nữa.

Bạn có nhớ cô gái trong bài hát *Bảy ngày đợi mong* không? Một cái hẹn yêu, có thể tôi sẽ chờ, có khi người tôi yêu sẽ đến muộn, hoặc sẽ lỗi hẹn. Nhưng đó cũng là cơ hội để tôi suy nghĩ nhiều hơn, yêu nhiều

hơn, cảm thấy tình yêu trọn vẹn và lâu dài hơn. Hẹn như vậy dễ thương hơn quen nhau vài tuần, nắm tay vài giờ, nằm cạnh nhau một đêm và sáng mai đường ai nấy bước... Thật may là tôi đã tìm thấy bài học của tôi. Vì nếu không, tôi sẽ tiếp tục là một sinh viên thi rớt mãi bộ môn “Yêu văn minh” và sẽ không bao giờ tốt nghiệp. Yêu phải văn minh. Biết chờ đợi cho tình yêu chín chắn và không vồn vã lao vào khiến người khác e ngại cũng là văn minh.

Cuối phim Amanda đã tìm thấy tình yêu của mình. Đó là cháu trai của người đàn bà đi tìm chàng Romeo đó! ☺ Anh ấy đi theo bà, và không thôi cãi nhau với Amanda về quyết định điên khùng đó. Không hẹn mà gặp. Đó là cái hẹn yêu dễ thương nhất trên đời.

Một nửa của tôi và của bạn đang ở đâu, trông người ấy thế nào? Không biết! Vì ta chưa có. Nhưng tôi chắc người đó cũng đang trên đường đi tìm chúng ta, như ta đang đi tìm người đó. Có lẽ sớm mai, tôi

sẽ gặp nhiều người hơn. Nhiều người cũng sẽ đến gặp tôi. Một trong số họ sẽ ngỏ ý với tôi và tôi sẽ nói rằng: “Cho tôi một cái hẹn yêu nhé!”.

21. Thời gian để yêu

Hôm qua tôi nghe tin má Kim Ngọc qua đời. Tôi nhớ cái tuồng *Bóng hồng sa mạc*, tuồng cải lương mà mẹ tôi và tôi hay nghe trong những lúc ngủ trưa. Giờ thì tiếng còn đó, mà người đã về với cát bụi. Tôi nói gì về điều này hay bất cứ ai nói về điều này cũng sẽ chỉ là sáo ngữ. Nhưng từ sự ra đi của người nghệ sĩ đó, tôi giật mình nhận ra nhiều thứ. Thời gian má sống trên đời là sáu mươi bảy năm. Tôi đã hai

mười ba, nghĩa là đã đi qua một phần ba cuộc đời mình. Chúng ta đã làm được gì? Đã có những gì? Đã mất những gì? Và đã biết yêu cuộc sống này chưa?

Não chúng ta có mười hai bộ luật. Một trong đó là: “Chỉ nhớ và tập trung vào những gì bạn say mê”. Khoa học đã nói và chứng minh như vậy, nhưng chúng ta còn e dè với nhiều thứ lắm.

Chúng ta không dám thi vào ngành nghề mình thích, vì ba mẹ

chúng ta bảo phải làm nghề khác nó mới sang. Chúng ta không dám hát trên đường đi về nhà, vì sợ người đi đường nói chúng ta bị khùng. Chúng ta không dám bước xuống xe đỡ giúp một người té xe, vì chúng ta nghĩ sẽ có người làm điều đó thay mình.

Tôi đi mua bánh mì. Tôi thấy anh chàng bán bánh mì có những điệu bộ rất dễ thương. Anh tung hứng ổ bánh, tay chân liến thoắng, xẹt tương ớt thôi mà cũng có dáng vẻ một nghệ sĩ. Đó là điều anh ấy

say mê, cho dù chỉ là công việc phải làm để kiếm sống. Ai dám bảo nghề của anh là thấp hèn, là không nghệ thuật?

Thời gian để yêu. Vâng. Tôi thích lắm cái tựa đề này của nhạc sĩ Đỗ Bảo. Thời gian là để yên bạn à! Yêu đời, yêu người, yêu bạn bè, gia đình, yêu những gì bạn làm. Yêu chính bản thân mình nữa! Đó là điều quan trọng nhất! Tôi viết những dòng này vì đã là lúc tôi đứng lên mạnh mẽ sau những suy sụp. Tôi bắt đầu chăm sóc tâm hồn,

cơ thể và lắng nghe những tiếng nói tâm hồn mình. Tôi chợt thấy chính tôi cũng chưa hoàn toàn hiểu hết về con người mình, vậy thì làm sao dám hiểu một ai khác?

Hãy tung mền và thôi biếng nhác, ngoài kia nắng đã về...

22. Nhảy ùm xuống nước

Những ngày trời lạnh, nếu đi bơi, đứng trên thành hồ bơi quan sát xung quanh sẽ thấy có ba biểu hiện:

- Một: Vớt nước vẩy vẩy lên người cho da thịt quen dần với cái lạnh, sau đó mới xuống bơi.

- Hai: Khởi động cho nóng người, chạy lòng vòng, thọc bàn

chân xuống trước, rồi tới đùi, tới chỗ cao hơn đùi xịu xuống cho quen trước rồi mới để nước ngập hết người.

- Ba: Nhảy ùm xuống nước mà bơi, không quan tâm tới những chuyện khác.

Tôi đọc một cuốn sách. Người ta nói ngàn ấy biểu hiện cũng chia làm các loại người khác nhau:

- Một: Luôn chuẩn bị sẵn sàng, làm mọi chuyện chậm rãi và thận

trọng hoặc bỏ cuộc từ đầu.

- Hai: Lao vào việc, nhưng hay do dự và đắn đo, không quyết đoán.

- Ba: Có bất cứ khó khăn gì cũng lao vào, làm hết lòng mà quên đi mệt nhọc.

Trong ba cách xuống nước ở hồ bơi, người ta nghĩ với hai cách đầu sẽ giúp cơ thể không bị lạnh, nhưng thực ra cách thứ ba mới là cách tốt nhất để không bị lạnh. Vì khi bạn nhảy ùm xuống nước, tập

trung tổng lực cho việc bơi lội, bạn sẽ mau chóng quên đi cái lạnh. Còn hai cách đầu là hai cách khiến bạn cảm nhận cái lạnh một-cách-từ-từ, vì thấy lạnh từ từ như vậy, ý chí sẽ nhát sợ hơn, thậm chí lạnh quá sẽ bỏ cuộc không bơi nữa.

Cho nên, gặp bất cứ chuyện gì, khó khăn gì hay thậm chí là tai họa, không nên ngồi tập làm quen từ từ với áp lực, mà phải không ngừng lao vào áp lực, vừa lao vào vừa động não rồi tìm cách cân bằng mọi thứ.

Rồi bạn sẽ thấy cái hạnh phúc của sự vẫy vùng, nhất là khi nhìn người khác còn đang run rẩy sợ lạnh trên bờ...

23. Khoảng chờ trong chiếc kén

Chở bạn đi trên đường, bất giác phỏng vấn ngắn khi xe chạy gần tới chợ Bến Thành: “Này, đồ anh tại sao người ta có thể ngồi chờ một ai đó mấy tiếng đồng hồ không sao, mà chờ đèn đỏ có vài giây đã thấy bực bội?”. Anh bạn tôi ngắn người không hiểu. “Chạy xe là tư thế đi không ngừng, và khi người ta bị bắt buộc phải dừng lại một việc gì đó đang làm mà người ta không muốn, dĩ nhiên sẽ phải bực thôi!”

Cũng như câu chuyện này: Một người con trai đang dạo chơi trong vườn chợt nhìn thấy một con bướm đang cố sức thoát khỏi cái kén của mình. Trông nó đến là tội nghiệp vì cái kén quá chật để thoát ra. Chàng trai động lòng thương, bèn dùng hai ngón tay rạch cái kén ra để con bướm dễ dàng thoát khỏi cái kén.

Nhưng trời ơi, đôi cánh của nó yếu ớt và bèo nhèo, không thể cất lên không trung được. Và ít lâu sau thì một bầy kiến đến tha nó đi...

Chính những giây phút nỗ lực trong cái kén, ngỡ là khó khăn vất vả, nhưng sẽ cho nó một đôi cánh khỏe mạnh khi tung trời. Đó là một khoảng lặng cần-phải-có trước khi đạt được điều nó mong muốn. Và sự chờ đợi, theo một cách nói nào đó, chính là vị thuốc đắng đã không biết bao nhiêu tật. Bởi cái gì cũng có thời điểm của nó, như trái cây chín rồi mới mỏng cuống mà rơi về đất. Người ta cho rằng hạnh phúc mà cứ phải kiếm tìm, chờ đợi thì nào còn gọi là hạnh phúc. Nhưng ta không nên gọi đó là chờ đợi, hãy

xem đó là một khoảng lặng để học cách biết-trước-những-gì-sẽ-xảy-ra, và rồi một ngày tung trời lộng gió, ta sẽ cảm ơn những khoảng chờ không-vô-nghĩa.

24. Stress

Trong những cuộc nói chuyện của giới trẻ ngày nay, người ta hay khoe là người ta bận rộn. Rằng là hôm nay tôi phải họp, phải làm thêm giờ, còn dự án chưa xong... Rồi vò đầu bứt tai, trời ơi áp lực quá. Người đối diện cũng không vừa, cũng nói là đang bận lắm, không rảnh để làm gì cả, cuộc cà phê này chỉ là thời điểm hiếm hoi để thư giãn...

Dần dần, stress trở thành một

cái móc sang trọng cho những người trẻ thích thể hiện mình bận rộn. Còn tôi, tôi không bận, ở nhà mà rảnh là sẽ coi phim bộ, đi làm xong chỉ muốn về nhà chơi với ba con cún, cuối tuần nào cũng có bạn qua nhà nấu ăn. Tui không quá bận, vậy tui không trẻ và không giỏi?

Nếu ai đó nói với bạn rằng họ đang nghiên stress hoặc “stress là một điều tích cực, thúc đẩy bạn làm việc” thì cứ yên tâm nhé, đó là ảo tưởng. Về cơ bản, stress là một thứ không lành mạnh, nó

mách bạn rằng có-gì-đó-phải-thay-
đổi hoặc có-gì-đó-phải-tìm-hiểu.
Trạng thái này mang đến cảm giác
khó chịu, tiêu cực và đôi khi là đau
đớn về cảm xúc, tinh thần, thể xác.

Có mấy ai trên đời này biết rằng,
chỉ cần một suy nghĩ tiêu cực thôi
cũng đã đủ để tàn phá hệ thống
miễn dịch của cơ thể bạn? Nói dễ
hiểu xù nữa, khi bạn đưa tay vào
lửa, bạn cảm thấy gì? Đau! Và bạn
rút tay lại! Từ trong trí não của bạn
lập tức phát đi tín hiệu cho bạn
hiểu là bạn-sẽ-không-làm-điều-đó

một lần nữa! Và bạn tin vào điều ấy.

Còn với stress, vì bạn đã được người ta tiêm vào đầu rằng stress là tích cực, nên bạn không lắng nghe cơ thể về sự cảnh báo cho những đau đớn stress gây ra nữa. Cứ thế, stress lớn dần trong bạn, và trở thành một quả bom nổ chậm chết người.

Một số người khác nghiện stress do nghiện cảm giác giận dữ mà stress mang lại, sự đập đồ, đập bàn đập ghế và tàn phá kích thích cơ

thể sản sinh ra một thành phần tạo nên hợp chất gây nghiện.

Tôi nói những chuyện này là vì tôi nhắn tin rủ bạn tôi đi chơi, thấy ai cũng trả lời là bận, tôi biết, có ít nhất phân nửa trong số đó là nói dối. Bận rộn nghĩa là đang đến gần với stress, stress nghĩa là đang đến rất gần với sự tổn thương. Tại sao vậy? Tôi chỉ đang kiếm người đi chơi, chứ đâu có phải mở một cuộc thi tranh giành mức độ tổn thương cơ chứ?

25. Việc tốt tưởng tưởng

Con hẻm chật hẹp đang sửa chữa. Đất đá bị xới tung hết lên, bùn sinh lây lội. Có một phụ nữ và đứa con gái đang đẩy chiếc xe ba bánh khó nhọc qua đoạn đường đó. Vì sức yếu nên chị ta đẩy không nhanh, cô bé ngồi trên xe cũng đang gấn sức phụ chị ta. Tôi bị kẹt xe trong con hẻm đó với họ.

Tôi nghĩ trong đầu. Bây giờ tôi

sẽ dừng xe lại, và phụ họ một tay qua đoạn đường này, vậy là họ qua được, tôi cũng sẽ qua nhanh...

Nhưng tôi vừa nghĩ xong thì họ đã đẩy được xe qua chỗ đó bằng chính sức của họ. Tôi đành chạy tiếp con>

Đường đi làm cũng đang bị sửa. Mà khu nhà tôi thì ngập nước khỏi chê! Chiếc xe ba gác lọt một bánh xuống một cái ổ gà. Giao thông khu vực đó đột ngột bị dừng lại. Cái xe ba gác lớn quá, nó chắn giữa

đường. Hai lượt xe đi, về kẹt cứng. Người ta thi nhau bấm còi, than phiền, cau mày... Người đàn ông chủ xe ba gác tiếp tục ráng sức đẩy xe lên, nhưng không thể. Xe bị lún sâu quá, mà sức ông ta có hạn.

Tôi nghĩ trong đầu. Bây giờ tôi xuống phụ, có thể sẽ bị dơ đôi giày, nhưng mà giày sẽ khô, tôi cũng sẽ được đi làm đúng giờ...

Nhưng tôi vừa nghĩ xong thì có một chàng trai khác dừng xe lại và nhảy xuống đẩy giúp người đàn

ông. Cái xe nhanh chóng thoát khỏi ổ gà và giao thông trở lại bình thường.

Một người phụ nữ đang chở đứa con đi học về, họ vượt qua tôi một chút và làm rơi cái mũ của thằng nhóc. Người phụ nữ dừng xe, loay hoay mãi vì đường thì đông mà mũ rơi xa quá.

Tôi nghĩ trong đầu. Hay là tôi sẽ nhặt giúp mũ cho họ đỡ mắc công?

Nhưng tôi nghĩ xong thì xe tôi

đã vượt qua xe họ rồi, nếu tôi quay lại, sẽ mất thời gian hơn, nên tôi đi luôn.

Chắc chắn rằng tư tưởng tốt sẽ tạo ra những hành động tốt và tôi rất vui vì tôi đã biết suy nghĩ và vẽ ra những điều tốt đẹp. Tuy nhiên, vì tôi chưa bao giờ bắt tay vào làm nên vĩnh viễn tôi không phải người tốt.

Cứu lấy thế giới to lớn trong tưởng tượng, chẳng bằng dắt tay một bà cụ qua đường trong thực tế.

26. Đàn ông – Đàn bà

Đàn ông thích sự tôn trọng và kính nể, họ sẽ chứng minh sức mạnh và khả năng nếu bị một ai đó khiêu khích. Đặc trưng này giúp đàn bà điều khiển đàn ông.

Đàn bà thích tiền. Dùng tiền để dụ đàn bà. Sau đó dùng đàn bà để dụ

Đàn ông không thích bị điều

khiến, nhưng thực ra là họ luôn bị ảnh hưởng hành vi bởi ít nhất một người đàn bà.

Đàn bà thích đàn ông nói những lời ngọt ngào mà phải chân thành. Trong khi đàn bà toàn dùng những lời ngọt ngào để... dụ dỗ đàn ông.

Đàn ông nói từ chối một người, điều đó có nghĩa là: “Chúng ta không thể là một đôi, nhưng em phải luôn thích anh và yêu anh đấy nhé!”.

Đàn bà thích nhìn mình trong gương nhiều hơn là đọc sách.

Đàn ông cũng có nhiều kẻ càng ngày càng thích soi gương.

Đàn bà có một đồng tiền, họ sẽ làm ra chín đồng còn lại và góp thành mười. Sau đó ngu dại đem tặng cho... đàn ông!

Đàn ông có một đồng tiền, họ ăn nốt. Sau đó đi kiếm đồng khác để ăn nốt tiếp.

Đàn bà có một đôi mắt mà luôn bảo là mình có thêm một đôi mắt sau gáy để trông chừng đàn ông. Lẽ ra đàn bà phải có thêm một đôi mắt trên đầu để thấy cái sừng bị cấm đang mọc dài ra mỗi ngày.

Đàn ông cũng thi thoảng như đàn bà, nói không là có, nói có là không.

Đàn bà thích nói nhiều hơn làm, sau đó nằm mơ thấy mình làm nhiều hơn nói.

Thế gian tỷ tỷ người, chắc thế nào cũng có vài người khác đi, như những gã đàn ông rất đàn bà hoặc những người đàn bà rất đàn ông.

Nói cho cùng, áo quần bánh bao, chức vụ cao sang cỡ nào đàn ông cũng cúi đầu thật thấp trước đàn bà trong phòng ngủ>

Còn đàn bà, trang điểm đẹp cỡ nào cũng chỉ là cố gắng dụ dỗ được một gã đàn ông mà thôi.

Ngày xưa Adam và Eva vui vẻ

cùng nhau không lo nghĩ gì nhiều. Bỗng dưng khi họ ăn trái cấm, họ bắt đầu biết ngưng ngừng khi thấy nhau trần trụi. Rồi họ tìm lá cây để che đậy những chỗ kín đáo nhất.

Trái cấm là biểu tượng của luân lý xã hội và phép lịch sự.

Còn lá cây là cái mặt nạ người đời hay mang theo.

Trái cấm thì ai cũng sẽ nếm, còn lá cây thỉnh thoảng cứ rớt xuống

hoài...

27. Làm sao biết đã đánh rơi cái gì?

Anh ngồi cà phê ở một góc khuất trong nhà, trước mặt anh là khung cửa sổ ô vuông. Nơi anh ngồi và không gian ngoài ô vuông ấy khác xa nhau lắm. Mọi thứ chỉ cách nhau có lần ranh mỏng manh mà thôi.

Đa phần thời gian anh đã ngồi phía bên trong ô cửa sổ để êm đềm đọc sách, nghe nhạc, uống cà phê

và suy nghĩ.

Một buổi sáng nọ. Anh liền lĩnh đứng thật sát ô vuông đó. Anh len lén vén tấm rèm cửa, thò đầu ra ngoài. Mây bay tạo thành hình con phi mã, gió lùa qua những tán cây xào xạc, tiếng chim hót véo von và rất nhiều màu sắc trộn lẫn trong bức tranh thiên nhiên sống động. Anh ngạc nhiên hỏi mình sao bao lâu nay không thấy những thứ này? Anh trở lại không gian sau ô cửa. U tối và im lặng quá...

Cũng vì anh mãi ở sau ô cửa, nên anh nghĩ về thế giới rất nông cạn. Ô vuông ánh sáng còn là lần ranh mỏng manh giữa thương và ghét, giữa quên và nhớ, giữa vứt bỏ và níu giữ...

Sáng hôm nay, anh ngồi dậy, cầm theo cuốn sách, mạnh dạn đưa tay ra ngoài ô cửa sổ, cảm nhận rõ nét nhất sự ấm áp của nắng và sự mát mẻ của gió.

Anh vô tình làm rơi cuốn sách xuống đường...

Đó là cái có để anh bước ra ngoài kia mà không hổ thẹn với những luật lệ của mình.

Vì nếu anh không bước ra, làm sao biết anh sẽ còn đánh rơi thêm cái gì nữa?

28. Ai bảo rằng tình bạn không cần say mê?

Có rất nhiều thứ bạn dùng làm tôn chỉ trên đời: gia đình, tiền bạc, tình yêu, bạn bè... Và khi bạn đã chọn cái gì làm tôn chỉ, thì đó sẽ là cái bạn đặt lên hàng đầu.

Với gia đình. Không phải ai cũng sống gần gia đình, không phải ai cũng sống cùng gia đình, hoặc thậm chí không phải ai cũng có gia đình. Vì vậy, một đứa con đôi khi

rất thờ ơ với những việc xảy ra trong gia đình đó. Vẫn yêu thương, nhưng là thứ tình cảm lạnh lẽ, không lời, không tín hiệu. Khi vui vẻ, không cười nhiều, khi khổ đau, không khóc lóc...

Với tình yêu. Ít lắm những người có thể yêu chỉ một người trong cả cuộc đời. Thi thoảng người ta thay đổi, lắm khi người ta thay lòng. Và khi yêu mặn nồng bao nhiêu, thì khi xa thù ghét bấy nhiêu. Có thể ca tụng nhau hằng giờ lúc còn chung giường, thì cũng

có thể lảng mạ nhau từng ấy giờ sau lưng lúc chia tay. Nên trong tất cả tình cảm, tình yêu là thứ nên bị coi thường nhất.

Với bạn bè. Vừa đủ gần gũi để ở cạnh nhau 24/24, cũng không quá phiền phức để cái gì của nhau cũng phải biết. Đủ thân ái để giúp đỡ, phê bình, cũng đủ kiên nhẫn để thông cảm cho nhau. Tìm được một người bạn tốt sẽ hạnh phúc hơn rất nhiều so với việc có một núi tiền mà chẳng biết xài ra sao.

Ai bảo rằng tình bạn không cần say mê?

Nếu vậy trong câu chuyện Bá Nha – Tử Kỳ đã chẳng có cây đàn nào bị đập khi có một người chết vì người còn lại cho rằng sẽ chẳng ai trên thế giới này hiểu được tiếng đàn của mình nữa...

Tình bạn cũng có ghen tị, trách móc, cũng có giận hờn, tiếc nuối. Giống như một thói quen đã hình thành lâu ngày, lại phải thay đổi vì một điều gì đó không xứng

đáng.

Tình bạn cũng chịu quy luật của “có mới nới cũ”, cũng sẽ có những điều mới mẻ cuốn ta đi theo những mối quan hệ mới, để rồi một là có tất cả, hai là ta mất tất cả.

Tình bạn cũng được xây dựng trên quy luật vun đắp. Và người ta phải đủ rộng lượng khi quy luật này mất đi.

Và...

Hai người bạn hiểu được nhau, có khi chẳng cần nói đến nửa lời...

Tôi nghĩ mỗi người nên tìm kiếm những người bạn bằng cách quan tâm tới người xung quanh một cách thật thà, giản dị nhất. Bởi chúng ta không thể nói chính xác từ lúc nào tình bạn hình thành, cứ như việc nhỏ dần từng giọt nước vào cái ly, sẽ có một giọt nước làm tràn ly. Giống y vậy, trong một chuỗi những điều dễ thương, sẽ có điều làm trái tim người bạn ấy được lấp đầy...

29. Không có sau đó...

Để tôi kể bạn nghe một câu chuyện...

Một con ba ba sống trong một hang động, cái hang này đã che nó qua nắng qua mưa. Một ngày nọ nó phát hiện ra có một cái lỗ hổng khiến nước mưa cứ rơi xuống đầu nó khi nó ngủ, và nó quyết định bò ra khỏi hang...

Rồi sao nữa? Sau đó thế nào?

Không có sau đó! Vì không có con ba ba nào sống trong hang động cả!

Một buổi sáng bạn nói với mẹ rằng: “Mẹ ơi, con đã yêu một người, và con quyết định sẽ bỏ nhà ra đi cùng người đó”. Mẹ, với đôi mắt nhân từ, gật đầu đồng ý. Bạn hốt hoảng: “Mẹ ơi, sao mẹ không cản con lại? Con đi như vậy rồi sau đó sẽ thế nào?”.

“Không có sau đó. Vì mẹ cũng đã từng cùng cha con trốn đi.”

Anh nói với em, em à, anh em mình còn phải học rất nhiều. Em cũng phải dẹp bớt những mơ mộng của em đi, vì em thừa biết em sẽ khó mà có được nó cơ mà? Em cứ nghĩ đi, bây giờ người ta đâu cần người như em, không lẽ em lại dờ ông dờ thẳng trong cái hồ nước em tưởng là mát lạnh hóa ra cạn khô đấy à? Em cứ sống như vậy khi còn trẻ, thì sau đó sẽ thế nào?

Không có sau đó. Vì khó không có nghĩa là không thể.

Em có một khối tình, em đang đếm sao cho đầy tim em cuồng dại. Sau đó em dùng khối tình đó nên vỡ đầu anh ra bằng đủ thứ điều vừa nên thơ vừa ngớ ngẩn. Em đã yêu anh vậy đó, em không cần biết đến ai khác ngoài anh, và em rất muốn một lần sống mà không cần biết sau đó thế nào...

Không có sau đó. Vì anh không yêu em.

...

Đừng bao giờ cho mình là người giỏi nhất, đó chính là sai lầm chết người trong công việc. Vì người ta rất dễ dàng tìm thấy một người giỏi ngang bằng hoặc có khả năng thay thế. Cũng đừng tự tin bạn sẽ không bao giờ mất đi một người hay một nhóm người, bởi người khác cũng đang tìm họ như bạn. Là ai cũng vậy, phải tin yêu cho đến khi không thể, rồi sau đó...

Không có sau đó.

Vì đơn giản chỉ là một ghi chú.

30. Yêu không ngừng được

Khi hay tin chị tôi có chuyển công tác nước ngoài nhằm ngay đất nước có người yêu chị đang du học, tôi nửa đùa nửa thật: “Trời sắp xếp cho chị đi đúng nơi anh ấy học như vậy, nhưng sao chị không thử cãi lại ý trời xem có gì vui!”

Chị cũng gật gù. Xong rồi cuối cùng chị vẫn đi. Tôi hiểu, nỗi nhớ nhung và yêu thương trong chị lớn

lắm, làm sao có thể ngăn lại được. H người chia tay sau chuyển đi đó. Giờ thỉnh thoảng chị vẫn tiếc nuối sao mình không thử cãi trời như lần nói đùa đó. Nhưng đã muộn rồi. Ý trời nào mình đoán được. Và một trăm ngưi con gái đang yêu như chị, có trời nào xuống ngăn chị lại cho đành...

Tôi có hai đứa bạn. Giờ chúng đã là một cặp vợ chồng. Nhưng cái thành đôi của chúng là nhờ sự... ngăn cản bạo liệt của gia đình. Số là bạn tôi yêu nhau từ khi học lớp

mười hai, gia đình không cho, kiên quyết bắt hai đứa phải lo học và lo kiếm việc làm.

Hai đứa không thể nghe lời, trốn đi biệt tích, bỏ luôn cả một tương lai sau lưng để có cơ hội sống với nhau. Chúng sống với nhau một năm, hai năm... Rồi cô nàng có bầu. Chàng và nàng vác cái bụng bầu về nhà bố mẹ vì cuộc sống cơ cực quá.

Ban đầu tôi trách chúng, sao còn bé mà đã vội khờ dại chấp nhận đời

hết tất cả để lấy một tình yêu mong
manh thế. Sau này tôi ngẫm lại thì
thấy dù đó là đại khờ nhưng vẫn có
cái đáng... hâm mộ! Chỉ ít họ đã
tìm ra ý nghĩa sống của mình và
cũng đã kiên trì trong ngần ấy năm.
Còn khối kẻ ngoài đời kia vẫn lao
đao và lang thang vô định ấy chứ!

Giờ hai anh chị ấy đã đăng ký
kết hôn, vẫn nghèo. Nhưng đã có
một cháu trai và vẫn ở bên nhau
đúng như ước nguyện. Tình yêu đó!
Ai mà ngăn cho được hờ trời...

Nếu bạn hỏi tôi, lời khuyên nào là đại đột nhất. Thì tôi sẽ trả lời rằng đó là khi bạn khuyên một người đang yêu hãy... ngừng yêu! Nó giống như việc bắt một con cá phải nhảy ra khỏi vũng nước yêu thích của nó. Con cá ra khỏi vũng nước, sẽ thở vài phút, rồi chết.

Yêu là thở. Thở cùng một nhịp với người ấy. Ngừng yêu cũng là ngừng thở. Không phải vì mình vô tâm mà không can ngăn bạn bè, mà vấn đề là có-ngăn-được-không? Trở lực ngăn cản chỉ làm tình yêu được

trui rèn mạnh mẽ hơn, vì con người vốn sinh ra là để làm ngược lại những điều người khác áp đặt lên họ. Những ai thích cho lời khuyên, hãy cân nhắc lại điều này.

Đâu đó trong cuộc đời mình. Đến một thời điểm định, bỗng bạn gặp một người mà bạn thấy rất-là-liên-quan. Người đó có thể là một người mới. Hoặc cũng có thể là một người cũ đột ngột tỏa sáng trong một khoảnh khắc nào đấy. Bạn không còn nhìn thấy chân mình đang đi đâu, dù trước mặt có thể là

một cái hố sâu. Nếu bạn cũng hoang mang như tôi thì hãy tự nhắc mình là chúng ta đang rất may mắn vì vẫn còn cảm thấy rõ ràng nhịp đập của trái tim mình. Kết quả của tình yêu đó thế nào đâu có quan trọng. Cũng như chọn con đường nào để đi không quan trọng bằng thái độ bước đi của bạn. Bạn dám yêu, dám chấp nhận cả thất bại, thì trời ơi, còn gì xứng đáng hơn nữa hả trời!

Tối

Những điều chúng ta biết về tình yêu

Lời bạt

Đôi dòng

Với không ít những người trẻ yêu nhạc, cái tên Hamlet Trương có lẽ chẳng mấy xa lạ. Giữa thị trường âm nhạc khá hỗn độn hiện nay, nhạc của cậu trai trẻ này vẫn được

một bộ phận khán giả đón nhận, không chỉ bởi ca từ và giai điệu đẹp, mà còn vì những sáng tác ấy nói thay được cảm xúc của rất nhiều chuyện hợp tan mà chúng ta thoáng thấy đâu đó mỗi ngày. Đồng cảm được với nhiều tâm sự như thế nên dễ hiểu là vì sao bên cạnh viết nhạc, Hamlet Trương còn viết cả truyện ngắn, tản văn... cùng nhiều thứ khác xoay quanh câu chữ. Viết trở thành một thói quen thường nhật để bày tỏ, chia sẻ, và hơn hết, để cảm xúc trong lòng được lắng nghe, chứ không phải lắng lẽ rơi

vào khoảng trống. Đó cũng là lí do vì sao tác giả không chọn bất kỳ một đề tài cụ thể nào cho tác phẩm đầu tay xuất hiện trên kệ sách công chúng này, mà đây chỉ đơn giản là tập truyện với cái tên *Thời gian yêu*. Ở đó, Hamlet Trương ghi lại hết những suy nghĩ, cảm thức trong lòng, có thể vụn vặt và vồn vện vài dòng như nhắc nhở, có thể miên man những tâm tư của một người trẻ vừa biết trải đời... Nó giống một cuốn sổ tay nên ai cũng cần có bên mình để ghi lại những khoảnh khắc xao lòng trong cuộc sống

thường nhật và để tự nhìn lại chính mình trong những trang viết ấy, khi – ngày – qua – đi.

Tôi đoán chắc một điều khi cuốn sách này xuất bản, điều khiến tác giả sợ nhất không phải là... sách ế, mà là sẽ bị gán cho hai chữ “nhà văn”. Hamlet Trương sợ nhất những danh xưng như thế! Cũng như cậu ta từng sợ mọi người gọi mình là “nhĩ”, dù cho sáng tác của anh chàng đâu cỡ vài chục bài, và cũng ngần ấy số bài được giới trẻ lắm nhăm hát theo suốt ngày. Mỗi

lần nghe ai gọi mình là “nhạc sĩ”, cậu lại lắc đầu nguây nguây, bảo: “Một nốt nhạc bẻ đôi cũng không biết thì đừng gọi nhạc sĩ nghe nặng nề lắm, chỉ là chia sẻ cảm xúc với mọi người bằng giai điệu, thế thôi”.

Cuốn sách này cũng được viết nên bởi một tâm thức như vậy. Hamlet Trương không muốn và cũng chưa từng nghĩ rằng mình sẽ trở thành nhà văn, vì đơn giản những gì cậu viết nên là suy nghĩ, cảm nhận lẫn những ngộ nhận mà bất kỳ ai được gọi là “người trẻ”

đều đang phải trải qua. Đó là những trần trở về số phận và thân phận như bao người đồng trang lứa, những suy ngẫm về được – mất ở đời và dĩ nhiên, cả những cảm xúc chập chững nhất của một người vừa bước vào yêu. Có lẽ ít nhiều độc giả sẽ soi thấy mình đâu đó qua những trang tùy bút mà tác giả gửi gắm tâm sự hoặc tìm lại được một hình dung hao hao người cũ – chuyện xưa trong những nhân vật hư cấu của chuỗi truyện ngắn và truyện rất ngắn trong sách. Như chính cây bút trẻ này từng chia sẻ:

“Chính những cảm xúc được viết ra trên thế giới mạng đã mang đến cho giới trẻ nhiều thú, trong đó quan trọng nhất là sự chia sẻ, điều mà đôi khi ở ngoài cuộc sống, chúng ta không đủ can đảm hoặc không đủ khả năng để nói ra cho hết cùng nhau”.

Một điều nữa cần nhấn nhủ tới độc giả, đây không phải một tác phẩm văn học để chúng ta đọc một lèo cho đến hết. Hãy đọc từng chút một, như cách chúng ta đối thoại với nhau hằng ngày, để tìm sự sẻ

chia, cũng như để được lắng nghe và thấu cảm. Bởi trên hết, tập truyện mọi người đang cầm trên tay được ra đời không chỉ để góp thêm chút gam màu mới trong thời đại văn hóa đọc bão hòa như hiện nay, mà trên hết, còn là một tiếng nói tri âm đi tìm một nửa cho riêng mình. Vậy thì, cuốn sách đã sẵn trong bàn tay của người yêu câu chữ, xin chậm rãi lật từng trang để tìm đâu đó tiếng nói đồng điệu với tiếng lòng...

Anh Khang (*Báo Doanh nhân Sài*

Gòn cuối tuần)

Mời các bạn ghé thăm [Đào Tiểu Vũ's eBook](#) để tải thêm nhiều ebook hơn nữa.